کوچنۍ ناوې

لنډې کیسې

دوهمه ټولګه

رفیع الله (روښن)

کوچنۍ ناوې

لیکوال:

رفیع الله روښن

۱۳۹۴ل کال

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: کوچنۍ ناوې

لیکـــوال: رفیع الله روشن

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنگي څانگه

وېـبپـانـه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکوال

پښتۍ ډیزاین: رضا خان ایوبزاده

چـاپشمېـر: ۱۰۰۰ ټوکه

چـاپـکـال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

لیکوال د خپرونو لړ: (۷)

د تحریك د خپرونو لړ: (۱۰۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

ډالۍ

ــــــــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړې.

ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلنډې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

لړلیک

گڼه   سرلیک   مخ

۱- د روشن ځوانۍ کیسې..۱
۲- د روشن دویم بریالی گام..۳
۳- له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي.............................۴
۴- ځوان روشن او کوچنۍ ناوې......................................۵
۵- دا خاوره به ډېر الفتونه وزېږوي................................۷
۱_ سبا اختر دی...۹
۲_ دښوونځي جامې..۱۲
۳_ نالوستی خاوند..۱۴
۴_ د ځوی قاتل...۱۸
۵_ ستا یادونه..۲۱
۶_ دتاریخ مضمون...۲۵
۷_ دښځو نړیواله ورځ...۳۰
۸_ نا راضه مزدور...۳۵
۹_ دوهم ځل ناکام..۳۷
۱۰_ 1_4_3..۴۰
۱۱_ گل زرینه..۴۸
۱۲_ د ژوند رنگونه..۵۳
۱۳_ درې ملگري...۵۸
۱۴_ هغوی باید اعدام شي..۶۱
۱۵_ نالیدلې لیلا..۶۶
۱۶_ نابلده سوالگره..۷۱
۱۷_ زما موټر..۷۵

۱۸ـ دوينې ګروپ..۷۸
۱۹ـ بخښنه غواړم..۸۳
۲۰ـ ارمان..۸۷
۲۱ـ زما ليکونه..۹۲
۲۲ـ کوچنۍ ناوې..۹۵
۲۳ـ پلټنه..۹۸
۲۴ـ بې پايلې..۱۰۳
۲۵ـ مېلمنه کوچۍ..۱۰۹
۲۶ـ د مينې انځور..۱۱۲
۲۷ـ رنګين دسترخوان..۱۱۵
۲۸ـ د نجات فرشته..۱۱۷
۲۹ـ ګوانتنامو..۱۲۳
۳۰ـ دوهم نفر..۱۲۷
۳۱ـ سپين لاس..۱۳۲

دروشن څوانې کیسې

د لنډو کیسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روشن صیب را وسپارله، چې یو څو کرښې پرې تورې کړم، که څه هم زه چندانې کیسه لیکوال نه یم ؛ خو وخت نا وخت ځینې کیسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روشن صیب د لنډو کیسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، رښتیا هم ډیرې یې داسې کیسې وې،چې د لنډې کیسې تعریف یې په خپل ځان کې ځایولي شي، که چېرې لنډه کیسه داسې وپېژنو چې لنډه کیسه یو داسې فن دی چې ځان ته ښکلاییز اصول اوفني غوښتنې لري لکه کوټلی تاثیر، رمزیت او دموادو فنکارانه اوډل، هره کیسه باید تلوسه، پیل ، منځ او پای سره یوه هیجاني پایله ولري، کیسه باید له پیل څخه منطقي وي باید پلاټ او بیان یې منطقي او له ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کیسې په دغه تعریف کې را انحصارې کړو، نو په تول تللې دي.

دا چې لنډه کیسه یو حکایت دی چې خیال او حقیقت سره نغاړي تلوسه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او یا یې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ویلی شو،چې د یو بریالي او هنر پال کیسه لیکوال پیاوړتیا او کامیابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې ما د ښاغلي روشن (سبا اختر دی ،کوچنۍ ناوې،دښوونځي جامې،د ژوند رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا یادونه) کیسو کې ولیدلې، یعنې روشن پیاوړی کیسه لیکوال دی.

سبا اختر دی، کیسه موږ ته د روانو ناخوالو یو روڼ انځور راکوي، په کیسه کې د دوو کوچنیانو پلار د سیمې د اوسیدونکیو په لمسون او شیطانۍ د شومو او نا کره دسیسو له امله د بهرنیو ځواکونو له خوا وړل کېږي ، په کور کې یو زوی او لور،په دې تمه وي،چې پلار به یې اختر ته راځي او دوی به د نورو

ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زور بېدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښیي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډي هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کیسو پیل په ښو جملو سره شوي،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو،چې له پیله څومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کار بېدلې مکالمې او تلوسه لري:

په هر صورت د روشن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي، چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روشن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د روڼتیا په هیله یې،تاسودکتاب لوستوته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد - صفا راډیو

د روشن دویم بریالی ګام

د ګران روشن د لنډو کیسو لومړۍ ټولګه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لوربینه یې دا دی،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا،بېلو ډګرونو موضوعات یې پکې را اخیستي، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نېږدې ښکاري او زېری کوي، چې که روشن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي.
الله دې همداسې کړي

آمین

ارشادرغاند جلا ل اباد

له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کليوال ژوند خاطرې، مينه، ساده والی، رښتينولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. ليکوال تر ډېره هغه څه ((کيسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز يې له ځان سره اخيستی، له کلي تر ښاره او له ښاره کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې يې يو کوچنۍ ليدلی چې له خپلو لويو هيلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه بېوزله د پلار له عاطفي محروم ويني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د يو ساده کليوال د عسکرۍ خاطرو اوربدو ته ډېره وهي، لرګيو راوړولو پسې غره ته له تللی کليوال خبر بړي چې د سوله ساتو بهرنيو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور ليدلي څه يې هم ياد کړي؛ خو د سړي کيسه ييزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنۍ ناوې)) تر پايه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مينه پالونکي څښتن له دربـاره دده د نورو برياوو په نيت لاسونه لپه کوم او د کيسو مينه والو ته يې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله يار ننګرهار

ځوان روشن اوکوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او ړتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یې ځانګړی خوند لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې تورې کړم اوخپل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی ادایې کړم،دهغه د هرې کیسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږي، چې بله کیسه ولولي، دا به د لوی رب لورینه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، ځنګه یې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتکي سره پېیي.

قدرمنو لوستونکو! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې ربښتیا هم ځوان

او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټولګې مبارکي وایم او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.

دوروولۍ په ټوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم

امیرزېب دُراني خوست

دا خاوره به د ېر الفتونه وز ېږوي

د روشن صیب اخلاص او پېرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ، چې زما امي ښخه یې هیله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې
« کوچنۍ ناوې» په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت بادرکـه او بـا احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده او وطـن دوسـته ځوانـو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زمونږ پردېسو افغانانو لپاره دروح غـذا ده ، دوی د خپلې ټولنې انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کـې تېرېږي ، دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمـونږ د ټـولنې د اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هنداره دي ، او مونږ ددوی له طریقه د وطـن په رمز او اسرار خبر ېږو ، زه روشـن صـیب لـه نـږدې ښخـه پېـژنم ، دده د مقالو،لنډوکیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي ژونـد بهیـر تعقیبـوم ، روشن د داسې ځای اوسېدونکی دی ،چې کوم چې له اوس ښخـه تقریبـاً یوه پېړۍ مخکښې پکې اروا ښاد استاد ګل پاچا الفـت ز ېږ ېـدلی دی ، زه پـه دې بلکل مطمئین یم چې روشن او د دې منطقې نور با استعداده ځوانان چـې د فرهنګ په جبهه کې کار او فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیـروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو ته او په خاص ډول رفیع الله روشن ته د فرهنـګ پـه دې بـا مسؤولیته او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم .
محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورګ

ځوانیمرګه ناوې اودروشن له حقیقته ډکې کیسې
دښاغلي روشن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوسـتلو تـه

سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافرۍ او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.

دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیـا او مینــه لــه ســره ترپایــه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخې چــې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیـا یــې کــار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي مفهوم په وړاندې کولـو دټــولنې لــه ناخوالو انځور جوړوي.

په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یــوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یــوه واقعــي او ښخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانګړنــه همــداده چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یــې انځــور کــړي کــوم چــې دټولنې وګړیو په خپلو سترګو لیدلي.

زه د روشن صیب دقلم مینه والوته مبارکې وایم او ورته پــه دې برخــه کــې د نورو پنځونو په هیله یم.

سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو، کوچنی ماشوم له لویوهیلوسره دمورخنګ ته ورغی دهغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتوکش کړ،په وړه اونرمه ژبه یې ورته وویل:

مورې ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟

مور: هو زوی جانه بوټونه به هم درته په پښوکړم.

زوی: شانو خوهم نوي کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟

هوکنه! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندۍ او له ترونوسره به مو ماماګانو او نورو خپلوانوکره ولاړ شئ!

کوچنی موسکی شو، خوشبې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوګُنده په مورباندې یې اوازوکړ،نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونوسره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړشو؟

د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رڼواوښکویې له سترګولارې وکړې ، دپړوني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړی چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنګی شو، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟ تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له موږنه مروردی ؟ زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړې ، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانو به ورته زارۍ وکړو پخُلابه یې کړو ، بیابه راشي اوموږبه مېلې ته بوځي .

موريې چې دکوچني په هره خبره يې زړه ټپي کېده، سلګيونيولې وه ښه په زوره يې وژړل ،کوچنی حيران شو چې مور يې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنګنوکېښود اوترډېرځنډيې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې دمورسررا پورته کړي ، هغه فکرکاوه چې موربه يې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور يې لوبې نه بلکې ويرکوي،هغه ديوداسې چاپه هجران کې اوښکې تويوي چې کوچنی يې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې يې خپله ډېره لويه هيله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به يې دپلار لاس نيولی وي او په ښکليو ،ښکليو ځايونوکې به چکرې ووهي.

هغې چې زړه تش کړسريې راپورته کړماشوم يې غېږې ته ورنږدې کړ،په مخ يې ښکل کړ،ورته يې وويل:

نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وايې چې پلارجان ته دې زنګ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره يمه که پلار دې رانغی نوموربه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سيلونه به دربانديې وکړم.

کوچني يوځل ضد پيل کړ، نه نه !مورله تاسره نه ځو، مورمې له خپل پلارسره ځو،هغه بله ورځ يې هم موربېولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتونا خبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟ ددوی دچکر پوره پنځلس مياشتې تېرې شوې وې، مخامخ دميزپرسرد پلارپه اينبې عکس يې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته يې کړاوخبرې يې ورسره پيل کړې،هغه ته يې خپل کورته دژر راتللوبلنه ورکړه، موريې بياهڅکيوونيوله ددې په خاطر چې چيغه يې له خولې نه وځي په بالښت به يې خوله ولګوله، ګلالي کوچني هغه پېښه له ياده ويستې وه چې نهه مياشتې وړاندې يې پلاردشپې له مخې په دې تور چې له طالبانوسره اړيکې لري له کورنه ووېستل

شو خووروسته دڅوفیرونوله اوریدلیدلویې یواځې دپلارجسد د کلیوالو لخـوا کور ته داخل کړای شو.

ماشوم عکس بېرته په مېزکېښود ،راغی دمورڅنګ ته، ورته یـې وویـل: تـه وګوره چې سباته راځي اوکنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا تـه هـم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو مور یې غوښـتل داخبـره دهلـک لـه فکـره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیسـې وګټي بیابه تاته پرې موټر واخلي،کوچنی خوشحاله شـو او منـډېې کـړه پـه خواږه خوب ویدې خور شانو یې له خوبه نه خپرې ولګولې، راپورته یې کـړه ،شانوګی!ای شانوګی! پاځېږه ته نکریزې نه کوې؟ سباته اختـردی زه اوتـه بـه نـوې جـامې اوبوتـان واغوندوچکراوسـیلونوته بـه ولاړشـو،لالا هـم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

د ښوونځي جامې

په وړوپښو ولاړدالمارۍ خانه یې خلاصه کړه یوڅه یې ترې راواخستل دکورنۍ نورو غړوته یې شا واړوله او له المارۍ څخه له را اخیستي ځیزسره بوخت شو، هغوی په خپلوکې پرې بحث پیل کړ،مشرې خور یې وویل داځه شی یې پیداکړ چې له مورنه یې پټوي،پلار یې وویل پرې یې ږدی کار مه پرې لرئ، چې دی خوښ وي،مور کوم اعتراض نلرو،ټولوغلي غلي وخندل،خوده په هېچاخیال رانه وړه اونه یې ددوی خبروته کوم اهمیت ورکړ ځوشیبې وروسته دټولوهېرشو،هریوپه خپل کارپسې پورته شو، دغرمې یوولس نیمی بجې وي چې کلثوم بکسه پرشاه له ښوونځي را ورسېده، سلام یې واچاوه پلاریې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کړه کتابونه دي هم پرځای کړه، چې ساحل یې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې په لور منډه کړه ، شېبه لانه وتېرشوې چې دکوټې له دننه څخه دساحل چیغې پورته شوې ، پلاریې ژر ورغی ، کلثوم ته یې وویل مه کوه له هلک سره غرض ، ساحل چې پلارولیده ، لستونې یې په سترګو راکش کړ،اوښکویې ګریوان ته غاړه ورکړه،ویې ویل زه یې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه یې په تخرګونوکې داسې ننوویستي وولکه یخ چې نیولی وي ، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه یې پټه وو اوله المارۍ نه رااخستی وو، پټ نیولی وو، کلثوم له ځانسره غلې غلې خندېده ،په څټ یې راوکتل اوله کوټې ووته لر وروسته دسترخوان هوارشو یوبل ته یې اوازونه وکړل خودغرمنۍ دخوړلولپاره اماده شي،خوریې

په وروروپسې ورغلله ورته وویل ساحله! مونږ درنه ټوله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته یې نه خورېې ؟
هلک ځواب ورکړنه ! نه یې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شـوې یـې پلارېې پسې راغی خوهلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشـي ، پلارتـه یـې وویل مونږ ډوډۍ نه خورو.
تاسو یې وخوری!. پلار دکوچنی پـه وړو، خـوډېرو درنـو خبروهـک حیـران شوځه!؟موږ یې نه خورو! موږ ؟ نور څوک دي؟دپلار په ټینګار ډوډۍ خوړلوتـه چمتوشو دالماری خانه یې خلاصه کړه،پلارته یې وویل خوته به نه راګورې،هغه هم ورسره ومنله،څه یې دننـه کېښـودل،اوله کـوټې ووت،ولاړډوډۍ یـې ژر وخوړه هغوی دچایوپه څښلو بوخـت وو،چـې سـاحل یوځـل بیاپورتـه شـو، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مـه راځـه شیشکې ، بیزو، موږیکې تانه منو! اوکوټې ته ننوت! څوثانیې تېرې نه وي چـې له یوه درزسره مل دساحل وېرونکې چیغې دټولوپه غوږو نوکې کړنګهاری وکړ ،کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې څخه راپه منډه وه په حوېلۍ کې پریوتـه ژبه یې د دواړوژامومنځ کې راغله او سرو وینویې له خولې لارې وکړې، پلار یې اول کلثوم پورته کړه اوبیا کوټې ته ننوت،دتره ښځې یې کلثوم پـه غېږ کـې ونیوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه یې نیمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ویل خو څوک نه پرې پوهېدل .
پلارېې کوټی ته له ننوتو سره چیغه کړه:
نا !!! ساحله !!! ساحل چې الماری پرې راچپه شوې وه له سرنه یې ویني روانې وي، په کوچنیولاسونوکې یې دمور هغه عکس نیولي ووچې دهغـې لـه مـړې کېدوڅخه یې یواځې درې میاشتې دمخه دسـاحل پـه ځلورمـه کلیـزه کـې اخستی وواو ساحل یې امیل په غاړه په غېږکې نیولې وو.

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و،نور یې پلار ورسره تر پوزې راغی،اخر یې د ولسوالۍ په بازار کې له یوه مستري سره شاګرد کړ،داچې هغه ډېر زیرک او ویښ هلک نه و،هره ورځ به یې استاد پلارته شکایت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به یې ورته ژړل، خو داچې مستري یې ملګری و ورته ویل به یې:

وروره نو زه به څه وکړم یواځینۍ اثره مې تاته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی یې هم ونه لوست،بله چاره یې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار یې نه لرله ،نه یې خپل ملګری خفه کولی شو اونه یې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالوکې ښه مستري شو،اوس یې نو هغه د پېښوریانو خبره له خلکوسره هم (جان پهچان) پیداشوی و،بل داچې دخلکو خبروته به یې هم غوږ نیوه هرچابه ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به یې خفه کاوه، اخر یې له استاد نه ځان بېل کړ،پخپله یې دکان ونیو.

په همدې ورځوکې داجمل تره خپل یوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه،داجمل پلارته کینه ورغله ویې ویل ولې زه څه له معراج نه کم یم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځوکې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همداسې وکړل څلورمه ورځ یې دخپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري

سره د کور له غړو پټ اروپاته روان شوی و،په ایران کې و چې پلارته یې زنــګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.
کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېــره خفه وه، خوځه به یې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کورته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخــه فارغه شوې وه.
داچې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې څــو څــو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترڅو سپناته موبایل واخلي خو دهغــې کــورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزاد سره په موبایــل خبرې وکړي.
له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همداچې راغی په څو ورځو کې یې واده وکړ،غوښتل یې بیاپه افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.
یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شــوي و او هغــه شی سپنا په بکس کې ایښی و،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅوخپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خــط لیکــل شوي څو لیکونه ایښي دي،پرته له دې چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس څخه راووېسته اوبکس یې بند کړ،سپناته یې زنګ وواهه ورتــه ویــې ویل:
ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،داچې اجمل دوی او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقوکې راغلله،همداچې خپلې خــونې تــه ننوته ګوري چې اجمل له غوسې تک سور اوښتی او دکوټې په مــنځ کــې ولاړ دی.
غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورځخه وکړي خو اجمل پرې چیغه کړه،بس سپنا بس!! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د یوې ډېــرې پــاکې او بــا

عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به دومـره کثيفـه او پليتـه نجلـۍ يې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده ګټه واخسته؟ چې بيا دې يارانې هم پيل کړې؟

له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې يې چيغه کړه ولې اجمله! اخـر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې کوې،سترګې يـې د هغـه پـه سترګوکې وګندلې ، د لاس ورغوی يې د اوښکو پاکولو لپاره سـترګوته پورتـه کړ ،غاړه يې کړه شوه ګوري چې د خوب په تخت يـې دبکـس کتابچـه پرتـه ده،پوهه شوه چې ټول غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.

قدم يې پورته کړترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه ونيوله،همداچې مـخ يې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه يې له کينې سترګې پورته ووهلـه چـې ځای پرځای پربوتله، بل وار يې پرې ونکړ،همداسې په قهر او غصب له خـونې ووت او دحويلۍ په منځ کې يې چيغې پيل کړې:

مورې! مورې! ته راشه او دخپلې بي بي اينګور ګلونه دې وګوره چې کرلي يـې دي،ته خبره يې چې هغه څو ياران لري،که نه يې خبره ورشـه او ليکونـه يـې وګوره.

ټول له شاوخوا خونو راووتل او داجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا دکوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده،پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته يې ورسوله.

اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده اوله غوسې اوقهر څخه يـې لـه سـترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقيقې وروسته يې پلار ور ته زنګ وواهه په وارخطايې يې ورته وويل چې مېرمن يې مړه ده او دی بايد له کـوره ځـان وباسـي کنـه پوليس به يې ونيسی پرته له دې چې څه ووايي له کوره ووت.

ډاکټرانو يې پلار ته ويلي و چې دومره شديد وار پرې لګېدلی دی چې دعصابو رګونه يې شلېدلي او ۲۰ دقيقې مخکې يې ساه ورکړې ده.

د سپنا دمرګ په دریمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې یې لیکونه ایښودل شوي و او دهمدې لیکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، دکتابچې په منځ کې څلور لیکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره لیکل او رنګه شوي و پکې و.

شبانې چې به هر لیک پرانیست او لوسته به یې نو سلګۍ به یې ورسره وهلې کله چې یې څلورم لیک نیمایي ولوست دومره په لوړ اواز یې وژړل چې په حویلۍ کې ولاړې ټولې ښځې کوټې ته راننوتلې،شبانې وویل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه وربندار ووژله خوهغه بې ګناه وه!

ټولو ورته وویل : ته یې ووایه چې د الیکونه چا سپناته رالېږلي اوڅه یې پکې لیکلي دي؟

شبانې په داسې حال کې چې سلګیووار نه ورکاوه د څلورم لیک وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله! ګرانه داچې ته نالوستی یې زه هېڅ خفه نه یم،په دې هم پوهېږم چې ته به زما لیک هم ونه لوستلی شي څکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی .خیر په دې هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هېڅ پروا نکوي خوته به زما یوه غوښتنه منې او هغه داچې کله پخیر وطن ته راغلې او واده مو وشو نوته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترڅنګ زده کړې هم پیلوې).

د زوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې یې ډېرې ووتې شــېبه تــر بلــې یــې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هــم راورســېد چې لاسونه،پښې،خوله اوسترګې یې هم له حرکته پر بوتــل،ډاکټران هــم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده دکورنۍ د تسل لپاره به یې ورتــه تــش ډراپ (سیروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه یې له کــاره پر بوتي و،له ناچاره وه باید کورته یې ببولی وای ، خپل پور یې په کور کې پرې کړی وای او نور یې د کفن دفن لپاره ترتیبات نیول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور یې اوس هم نه منله خو دشهاب مشر ورور وویل:

د صدف له کورنۍ نه به هیله وکړو که یې ومنله یو دفه به صدف روغتــون تــه ورته راشي نصیبونه خو یې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خوبــه د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو یې خپل پلار اومور راضي کړل،یوڅوک یې د صدف دوی کورته ولیږل دوه ساعته وروسته صدف اومور یې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه یې په ځان پسې راکشــول او پخــوانی نــور او رنګ یې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله .

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل اوپه هغه یې نظر پرېوت صدف ځـای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وخته،ښه شېبه یې ژوره ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او دشهاب مخکې یې کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مړې مړې اوښکې یې په سپینو مرمرو ښځېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عددونه جوړ کړي و،لـه هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونـه کـې یـواځې پرېږدي.

د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف دشـهاب پـه بې متري بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې لاس کـړ پـه درملـو لامده کاغذی ستمالونه یې ځنې راواخستل او دشهاب مخ او لاسونه یې پـرې پاک کړل ،کله چې به یې دهغه مخ لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یـې پـه باطله دانۍ کې وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې دهغه د ښـي لاس دوه ګوتې وخوځېدې.

صدف ژر دهغه لاس راواخست اوپه خپل مخ یې کېښود دهغه پـه سـترګوکې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې دهغه د ژوند هیلې وټوکېدې خو ژر ور پـه زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد نشي دوا کولی ځکـه د شـهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې کمپلې پښې وباسي،که څه هم دصدف پـلار خپـل ځان له دوی څخه پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو ډول عار او شرم ګڼـه او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب تغر ته ډېر اهمیت ورکوي.

بیا یې په کنده کنده سترګوکې اوښکې ښکاره شوې نور نو هـېڅ هـم ورتـه د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کـړ او پـه چالاکۍ له خونې ووته،حتی مور ته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خـونې تـه ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پـک شـول ،هـېڅ

ورته د منلو نه وه ، د شهاب وروړچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت اوپه صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه بېرون یې هغه پیداکړه په ننواتو یې بېرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیــرات یــې ورڅخه وغوښت.
صدف او دشهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یــې پــه سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې دخونې دروازې په لوري خلاصې پــاتې وې او دتل لپاره له دې دنیا تللی و.

ستا یادونه

غوټۍ چې فرهادډېرپېر ګران وو او دومره یې زړه پرې بایللی وو،چې نـه یـې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.
یوه ورځ یې په ښوونځي کې د تفریح پرمهال ورته وویل ګوره فرهاده! ته ښـه په دې پوهېږې چې زه له تاسره ډېره مینه کوم،نویوه هیله درنه کوم چـې لـه نورو نجونونه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورسـره کېنه پاځېږه مه،هغه ورته غوږ نیولی وو اودې ورته خبرې کولې.
چې خبرې یې خلاصې شوې هغه ورته وویل سـمه ده زمـا ښایسـته حـورې! ځنګه چې ته غواړې همداسې به کېږي،خودهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.
نه نه فرهاده! ګوره زه جدي یم کنه بیا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږي،وګوره تاته ما څوځله ویلي چې فرهاد بـه لـه هېچاسره مینه ونکړي،مګر یواځې اویواځې له خپلې ګل غوټۍ سـره،خو یـوه خبره مې ته هم واوره،چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.
ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټینګار اوپرما شک کول،زما په زړه کې ستا لپاره دمینې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تریوه لوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اوربدلي وي کنـه چـې جـوړې پـه اسـمانونو کـې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي،دواړو وخندل،دلاسونوګوتې یې یودبل په ګوتـوکې ورکـړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتیاهم یو لـه بـل سـره ډېـر نږدې شوي وو،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال یـې دفرهـاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد یې خپل شـواونوریې څـوک ترې نشي ولجه کولای.

له کوژدې څلور میاشتې وروسته فرهاد لــه دوه نــورو ملګروســره ایــران تــه ولاړ،کله چې هغه یو ناڅاپه روان شو،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره پــه رژېــدو شوه،په ډېر کم وخت کې یې رنګ تک ژېړ شو،دومره وچه کلکــه شــوه چــې یواځې پوستکی یې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې یې یوځل له فرهادسره په ټېلیفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به یې هم له غــم او ویرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به یې زړه شین وو،دکلي اوکوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې اوورته به یې ویلې: چــې تــه څومره بې شرمه یې ،اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مــړ کړ،ډېرخلــک داســې وي چــې دولــور پــه پیسوپســې لــه وطــن څخــه ورک شــي،آن لندن،امریکا،فرانســـې،کاناډااونورو لـــرې هېوادونوتـــه مساپرشـــي،اوبیاپه کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې بېرته راځي اودواده پیسې ګټي نو سپن ږیــری شوی وي،ډېرخوپه کلونوکلونــو ورک وي،ســتاخو دخــدای فضــل دی نــږدې ګاونډي هېواد ایران ته تللی دی.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خوپه خپلومنځوکې به یې دغوټۍ پاکه او سپېڅلې مینه ستایله اوویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.

خو! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوټۍ زړه صبرشو بېرته یــې رنګ یوڅه ځای ته راغی،خوهغه اوس ښوونځي ته نه تلله،بس همغه دکور پــه کارونوکې به یې له مور او خویندوسره مرسته کوله .

دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده،خود راتللو یــې څــه نــه ویل یواځې غوټۍ ته به یې نن اوسبا کول ،چې په دې سره به دهغــې زړه ښــه وو،اویوه تمه به ورته پیداکېده چې رابه شي.

بله ورځ په کلــي کــې دهغــه دراتللــو اوازې خپــرې شــوې،چې هېــواد تــه راستنېږي،اوپه ډېرکم وخت کې به غوټۍ په سره ډولــۍ کــې خپــل دخاونــد کورته ولاړه شي، غوټۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارتــه

په ټېلیفون کې ویلي چې له رسېدوسره یې بایدواده تیاروي،همداسې یې وکړل دغوټۍ پلارته یې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تیاری ونیسي.
اوس نوهره لحظه دغوټۍ لپاره پوره کال دی ،خوبونه یې ورک شوي،بس یواځې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.
دهغه راتګ ته یواځې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم ولیکل شول،مېلمانه راوغوښتل شول،دفرهاد خُسر ته خوږه اومصارف هم وروړل شول،بس یواځې دهغه رارسېدل پاتې وواودواده شروع کېدل.
هغه ساعت هم راورسېده چې ورونه ،دتره زامن اوماماګان دفرهاد مخې ته دسرک په غاړه ودرېدل، غوټۍ چې له خوښۍ نه یې په زړه ساړه ننوتي وو،داسې رېږدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي اوپه ګلبڼ کې یې یوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي .
چې یوناڅاپه چیغې شوې هغه دی راغی! ،هغه دی راغی!.
کوچنی کرولا موټر دهلکانوپه منځ کې داسې ورک شولکه دشاتوپه ګبین چې مچۍ راتاوې شي،خوپه یوه ثانیه کې هرڅه بل شان شول اویوه حیرانوونکې چوپتیاخوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان یوبل ته څک څک شول،څوک یوطرف اوڅوک بل طرفته سره بېل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه اوفرهاد ترې راکوز شو،دموټر مخې ته راتاوشو،ددوهم سیټ ،دروازه یې هم راخلاصه کړه،په سیټ کې دتنها،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس یې ونیوه راکوزه یې کړله،خلک یوبل سره وپسنېدل،یوډول زوګ اوګونګوسې پیل شوې،ای دابه څوک وي؟بل به وویل څوک ده خو راتښتولې به یې وي کنه!، چابه ویل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وویل ای څومره ښکلې ده،تاسوخووګورئ ته به وایي چې په قلم جوړه شوې ده،خوفرهاد دټولو

اندېښنې په یوه اواز سره لېرې کړې،ولې حیران یاست ،داچې دا نجلۍ څوک ده اوڅنګه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟!

هېڅ دحیرانتیاوړ نده داستاسې راتلونکې،ورېندار،مانې،تندار اوزما مېرمنه مژګان ده.

څه څه څه !!! دډېروله خولې داکلمه په لوړ اواز ووته.

څوکوچنیوماشومانو دغوټۍ دوی کورته هم داخبر رسولی وو،خوهغې نه منله،اوپه خپله مینه یې باور اواعتماد لاره،چې په دې وخت کې یې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته یې وویل:

مورجانې غرق شولو،تباه شولو،وشرمېدو،دده له خبروسره له هرې کوټې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنیوماشومانوخبره تائید کړه،غوټۍ هم په راټولوخلکوکې ولاړه وه، ټول ارمانونه یې په اوبو لاهو شول،هره هیله یې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.

کله چې یې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد یې مخې ته ولاړ وو،له لیدوسره یې لېونۍ شوه،چیغې یې پیل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې یې خپلې سترګې ونیوې دومره یې په قهر ورته کتلې چې فرهاد یې ووېراوه،چې په همدې کې یې په لاس کې بند کنول(دسیرم ستنه)، کش کړه و یې و بسته ،سرې وینې یې په لاس ښکته رارواني شوې اوپه هغه یې ور ورټوپ کړ ګرېوان یې پرې څېرې کړ،ورته یې وویل :

ته پوهېږې چې زما له یادونوسره دې څه وکړل؟

له دې سره نسکوره شوه ،سر یې دچپرکټ له وسپنې سره ولګېده،فرهاد ورته لکه دبوت ولاړوو، ډاکټران راغلل،چې راپورته یې کړه نونړۍ یې دفرهاد دروغجنې مینې ته پرېښې وه.

د تاریخ مضمون

نن يې دخبرو پيل په ډېرماڼېچن انداز کې راسره وکړ،لـه نـورو ورځـو ډېـرل بدل،دڅو خبرو ووررسته مې زړه ورته تنګ شو،پوښتنه مې ترې وکړه اياکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟

ددې پوښتنې ځواب يې دخوشېبو لپاره له ځانه سـره وسـاته،له ډېرسـکوت وروسته يې وويل نه! دتشويش کومه خبره نشته ،خونن مې فکر جوړ ندی،کار خوند نه راکوي،هېڅ شی مې نه خوښېږي،بیاغلې شوه،ورته ومې ویل ایاداټولې خبرې ستاله خولې راووتې!؟

بیاځنـډنی شـوه،په جـدي ډول مـې اواز پـرې وکړ،بیـا دربانـدې څـه وشول،خوخبرې وکړه کنه،اياچاخوڅه ندي درته ويلي؟

ځواب يې نه راکاوه،بيامې پرې اواز وکړ،ګـوره شـينکی! زه داسـې ټـوکې نـه خوښوم هیله کوم زما دې تشویش پیداکړ،ووایه هرڅه چې شوي وي ماته یـې ووایه که کومه ستونزه وي ، دواړه به ورته یوه دحل لاره وګورو،بیایې هم خپله خاموشي ساتله،خوزماچېرې طاقت کېده،وجلی!خوب درځـي کـه څنګه؟کـه خوب درځي نو ورځه ویده شه،ځواب يې راکړ نه خوب نه راځـي ،پوهېږې!پـه دې وروستيوکې يوډول عجيبه بدلون په ځان کې احساسوم.

ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنګه اوکوم ډول!؟.

ویل يې درس ویلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،څښاک مې هم ډېر کـم شـوی دی،لکه پخوابه چې فریزر(یخچال)رانه تنګ وو،دمه بـه یـې نـه شـوای رانـه کړای،کله به مې ترې جوس راواخست ،کله شیدې،کله تیارپاخه شوي غذا کله

څه اوکله څه اوپه ښه اشتهابه مې وخوړل،خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلــې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نوداخبرې تاته دڅه لپــاره کوم؟تــه خوبــه ایلــه خوشحاله شوی یې،تل به دې راته ویل خپتورې،ټوله ورځ خوراک کوې،داښــه دی چې دایخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تښتېدلی وو،شکر بــه دې وېستی وي.

ماورته وخندل،هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ،خوب دومره غلبــه راباڼــدې کوي،چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي،هېڅوک مــې پــه نظر ښه نه راځي،نه پوهېږم چاته ښه ووایم اوچاته بــد،هېڅ پر ېکــړه نــه شــم کولای،کارونه هم ترډېره حده رانه پاتې وي،لاس مې نه ورځي،هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه،خبرې مې یې قطع کړې.

ـ غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه،نه پوهېږم، څه دې اورېدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایاداخبرې په رښتیاهم ته کوې ایا داهرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نــړۍ کې   عام فهمه،بااستعداده،باحوصله،باکلتوره،په خلکــو اووطــن مینــه،دولس خدمتګاره،دانساني ژوندمالګه،دهرې بریا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېــدای ته،داســې نــه شــې کېــدای،دایوه هــم ستاخبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه یې.

غوښتل یې څه ووایي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وویل هغه څوک چې تــل بــه یې ماته د نصیحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماتــه پــه یــې د توانمنــدۍ خبــرې کولې،زماپه هرې ستونزې دلاس برې کېدو ضمانت به یې کاوه،تل به یې راتــه ویل کله هم هڅه ونکړې چې دخنداځای ژړا اویاخفګان ته خالي کړې.

نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله دنهیلۍ خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګوته دروي او دومره وېره ترې لــري چــې آن لادمخه یې ورته پېښې غزولي دي؟

دا اودېته ورته ډېرې له نصیحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو دهغې ځــواب دنورو ورځو مخالف ډېر سســت او دزړه پــه زور وه،اخرمــې ورتــه وویــل تــه دخوشــېبو لپــاره ارام وکــړه،اوس درســره خبــرې نــه کــوم،زه هــم خپــل کارکوم،خودامې ورته وویل چې شینکۍ!په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي،اوس به زه هم ستاپه اړه سوچونه کوم.

پرېکړه مې وکړه چې رخصت یې کړم، اواز یې راباندې وکړ،صبروکړه.

_څه وایې!؟

_هېڅ هم نه څه ولاړشه.

_ګوره ووایه هرڅه چې وي زه یې اورم.

_نه هېڅ نشته هسې ماویل چې نه پوهېږم ولې،کله چې ویده شم نو یوناڅاپــه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم،کمپیوټر روښانه کړم،له دوستانوسره دنېټ له لارې خبرې پیل کړم،خوهغې ته مې هم زړه تنګ شي،لکه دبت ورته ناسته یم،دوستان راباندې نارې وهي،څه شوېېېې!ویده شوېېېېېې، او نــور، خــو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

ښه شېبه مې ورته وخندل،په ټوکه کې مې دمیاعلي صاحب زیارت تــه دتللــو بلنه ورکړه،په موسکاخو جدي لهجه یې وویل غلۍ شاااااا زه رښــتیاوایم اوتــه راباندې ریشخند کوې.

نور یې دخوب په خاطر رانه رخصت واخســت،ماذیګر مهــال وو ،چــې بیــاهم رښتیالکه پېرۍ راپیداشوه.

_سلام زه بیاراغلم.

_علیکم سلام راڅه راڅه همداستاکمی وو.

بیا یې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکارېده،ډېره نهیلې غږېده،ورتــه مې وویل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې،داسې خبرې وکړه چې یوه شېبه وخاندو.

داخل یې ډېرژر ځواب راکړ،خودایوځرګندحقیقت دی،چې نه ته ترې ســترګې پټولی شې اونه هم زه.

ای لېونیه! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ماوویل څه غواړې،غواړې والوزې؟

نه مړه! یوخوته هم هروخت ټوکې کوې،زه غواړم چې پــه راتلــونکې کــې یــو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېوادکې لــه تېــرو جنګونــو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅودخپل هېــواد پــه اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې! ته خوسمه د فیل په غوږ کې ویــده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کــې لــري چــې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنګونو اوشخړویادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره دشــاګردانو فکرونــه خرابېــږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوي چې ټولې خونړۍ کیســې وي.

ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمړپه دوه ګوتو پټ کړي اما داهېڅ امکــان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به څنګه کړي چې دورځې یې په لسګونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکــه وه،نه پوهېدم چې څنګه یې وخندوم،اخر مې ورتــه وویل:شــینکۍ!یوه خبــره درته وکړم؟

ژر يې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوويل نه يوه خبره کوم خو ژر به يې ځواب راکوي،دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.

_ښه ووايه سمه ده.

_نه اول ژمنه وکړه.

_اوففف په زړه کې مې زور نشته ووايه زه حاضره يم.

_ښه وايم يې خو ګوره ځواب به راکوې.

_وايم درکومه يې ته ووايه چې څه وايي؟

هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار يخچال ته دځـه شي درا اخستلوپه خاطر ورغلې يې نو خندا درنه پکې پرېوتې اوښه يې کنګل کړې ده.

له دې سره يې دومره په لوړ اواز وخندل چې ښېل خوند يې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخداى پامان .

دښې شپې،ښه خوب اوښه صحت دوعايې راته وکړه ، دخداى پامان يې وويل ماهم کمپيوټر بند کړاونور sign-out شوم.

دښځونږ یواله ورځ

ډېرکلونه پخـوا لــه کــوم نــامعلوم ځــای څخــه راغی،زمــوږ پــه کلــي کــې زموږدکورونوترڅنګ مېشت شو،نو م یې ولي وو،مګــر فکــر کــور او لاس یــې بېخي خالي وو،کسب او کار یې داوو چې له سیند څخه به یــې ماهیــان نیــول اوپه بازار کې به یې پلورل.

داماهیان یواځې ده نه نیول،بلکې دده ونده بــه پکــې شــل فیصــده هــم نــه وه،اتیافیصده به یې ورسره مشرې لور وحیدې اودوهــم اودریــم زوی زري او مطیع الله نیول،مطیع الله په یوه سترګه مغذور هم وو،درېواړه کوچنیان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به دماسپښین له مخې په پردیوکروندوســر وو،په لمدو ځمکوکې اوسیدونکي سره چینجیان به یې راوېستل،ترڅویې سبا په کونـډو(چنګکونو)کې وتـومبي ،ماهیــان پــرې وغولــوي او ښــکاري یــې کړي،دشپې به په کور وو،سهاربه دملا له اذان سره له کور ووتل،دابه که ژمــی وو اوکه به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به یې دوه درې کیلو ماهیان نیول،پلاربه ورته لکه دبادار اخوادیخوا ګرځېده،یودره وال چره ایزټوپــک یــې لاره دمرغانوپه ښکار پسې بــه ګرځېــده اوکــوچني ماشــومان بــه پــه خپلــو خواریواخته وو.

ولي دډېرې غریبــۍ ترڅنــګ دومــره ظــالم اومستبدشــخص وو،چــې دغــه کوچنیوماشومانوته بــه یــې دیــوې ورې تېروتنــۍ لــه املــه دومــره ســخته سزاورکوله،چې هېڅ دانسانیت له شان ســره بــه نــه وه برابــره،دده دهمــدې ظلمونو له امله یې مشر ځوی چې زري به یې ورته ویلــې یــوه ورځ دماهیــانو

دپلورلوپه بهانه بازارته ولاړ او بیارانغی،نژدې دوه کاله لا درکه وو،یوه ورځ مازیگرمهال وو،دکورپه طرف روان وم، دولي خبمې ته مې فکر شوچې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړي،زړه کې مې راتېره شوه،لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی،ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو،خیر پوښتنه مې وکړه ،خوهغه شخص راته وویل چې دولي هغه ورک شوی ځوی،زري په جلا ل اباد ښآر کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننگرهار د عامې روغتیاپه روغتون کې موندلی دی،دگاونډیتوب اوهمدردۍ له مخې مو دقبرپه تیارولو او دتدفین په چاروکې مرسته ورسره وکړه،دربیمه ورځ وه چې له ننگرهار څخه څوک راغلي وو،ولي ته یې ویلي وو،چې تاسوکوم مړی تېره ورځ دننگرهار دعامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږدی،او غواړو موږ قبرلوځ کړو،خو ولي ورته دېرسخت په قهرویلي وو،تاسو اوس په مابانډې ریشخندوهی؟ایازه درته احمق ښکارم،چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟خوهغوخلکوهم ډېر اسرار کاوه،چې بایدیوځل قبروکني،همداسې وشول،هماغه وو،چې قبر یې راوسپړه،دلحد دسر یوه تېږه یې چې پورته کړه،مړی لا هماغه شان تازه وو،چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ،یوځل سرې چیغه کړه!! داخوپه رښتیا زلمی دی،څوشېبې راغلیو خلکوورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو،مړی یې پکې ځای پرځای کړ او روان شول.

ولي دوخت په تېربدوسره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل،له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکوخبره سم خرابات وو،بچیوبه یې گټله ،ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې،ژوندیې همداسې تېربده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینوپه وینابس په ډنگ حیران وو،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروگرام وو نو نڅاگروته حاجت نه

وو، ولي او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو،دوی به مــلاوې تړلــې وي،داســې سیل به یې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چې به یې ببخ وو پست.
د اولادونو په همدې بــدبختۍ کــې یــې هغــوی دځــوانۍ پــه دُرشــل پښــې کېښودې،خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زیات وو،چې هر ه لحظه بــه پــه ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکاربدل،نودشته عذابونوترڅنګ ورتــه ځــوانۍ هم په ژوندکې بله ستونزه شوه،هغه داچې کله به وحیده دماهیانو نیولولپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوڅولوچکان ورته ولاړ وو،یابه یې پــه هغــه ځای کې چې دې به ماهیان نیول،ورته مورچلې جوړې کړې وي،خودابېچاره به چې له کور له ورونوسره ووته نو لکه دبګۍ داسې پشان به یې یــواځې خپلــه مخه لیدله،اخودیخوایې نه شول کتلی،له ډېر احتیاط او فکر سره ســره بیــاهم پلار په سل نومونویادوله اودې حد ته به یې وهله چې،له ځایه به د پورته کېدو نه وه،چې دایوه نوې ستونزه ورته راتوکېــدلې وه، هغــه دومــره حدتــه خپــل اولادونه وېرولي وو،چې کله به یې یو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شواونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره یې ژړلي وای ترڅــو یــې څــوک مرستې ته راشي،هغه زموږپه ټول کلي کــي پــه ظــالم مشــهوروو،چابه ورتــه چرسي ویلي اوچابنګي.
یوڅه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد،خوداسې ویل کېدل چــې دلغمــان ولایت ته په ګرځېدلي سړک دسرخکانوپه سیمه کې مېشت شــوی دی اوپــه دې وخت کې یې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپیداشوی دی،خوداځل هغه مطیع الله هم له ځانه سره په هواکړ،اوپه خپله مخه ولاړ،دهغه عاطفه او مینــه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور یــې نــور هغــه شــان ظلمونــه نــه شــول زغملی،خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او دتشویش وړ خبره نه وو،ځکــه چې اوس یې په کور کې نورې لوڼي عابده،بي بي هوا اوفهمیده، دومــره لــویې شوې وې چې د زرې ،مطیع الله اووحیدې تشه ډکه کړې،اودهغوی چارې مخته

یوسي،دوی هم دژوند په دې اړو دوړ کې رالویې شوې وې،دپلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وي ،چاته به یې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چــې داورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه یې په چپه خولــه خپلــو مســؤولیتونوته غــاړې کېښودې.

له یوڅه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زمــوږکلي تــه نــه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره،منصور کلي کې یې واړول،او داځل یې په خپــل ویروس (ظلم)هغه خلک تر دوه ســپوږمو راوســتل،خواوس زه تــرې ډېــر نــه خبر ېدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره داقتصادي ستونزې حلــول راپــه غــاړه شـــول،خو ډېـــر ډېـــر شـــکر دلـــوی خـــدای ج اداء کـــوم چـــې یوحلیم،مهربان،باعزته،داولادحق پېژندونکی اومینه ناک پلار یې راپــه برخــه کړی دی،چې په ژوند کې ورځه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم،اونــه یــې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونوکې مرســته وکړم،هغــه زما او زمادټولې کورنۍ ډېرخیال ساتلی دی،خوددې هرڅه ترڅنــګ دعــاکوم چې ای خدایه کاش وحیدې ،زرې،مطیع الله،عابدې،بي بي هوا اوفهمیــدې تــه دې هم یومهربان پلار ورکړی وای،چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کــې له خپل عمر څخه یوڅه خونداو لذت اخستی وای، خو افســوس چــې داســې نده،هغه به خپل اولادونه وږي هم نه پرېښودل،هغه خوراکونه به یــې ورکــول چې ډېرو معتبرو خلکوبه نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښــه وو،لــه هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو،دورځې به یې پــه ښــو سرځایونوکې وڅرول او ماښام به یې دلېوه مخې ته وتړل.

یوه ورځ خبر شو م چې وحیده یې ځانتــه بــدل کــړې او بــل واده یــې کــړی دی،نژدې یوکال یې دواده ووت،له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېــرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې زموږ دکورنۍ کــوم

غړي مې پلارته څه وويل،نوهغه ماته وويل چې خبرشوې؟ماورته ژر وويل نه خير خودى له څه شي ؟
هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله!!له دې خبرې سره مې دبدن وېښتان ودرېدل،بې اختياره مې له خولې ووتل،هى لعنت دخداى شه په داسې بې شرفه مخلوق،هغه بېچاره يې په سيخانو دومره وهلې وه،چې ساه يې پرې وېستې وه،دډېروخبرو توان راکې پاتې نشو،فقط دومره مې وپوښتل چې (مشره ښځه) يې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خويې لاپخواشړلې وه،هغه خپلې ښځې ته دښځوپه نړيواله ورځ په ډالۍ کې مرګ ورکړ او ژونديې ورڅخه ګانه کړ.

ناراضه مزدور

د بربښنا اوسپنیزې پایې ته یې تکیه وهلې وه اوپــه لاره دپلیــو تېرېــدونکیو وګړیو لاسونو او جېبونوته یې کتل، ورته را رسېدونکي هــر شــخص بــه چــې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پیسې ورکړي، خــو چــې هغه کس به خالي لاس یا موبایل را ووېست بېرته به یې تندی ګونځې شو.

یو ځوان یې په څنګ کې برېک واخست، جېب ته یــې لاس کــړ او پــه پــوره حوصله یې د پنځوس افغانیو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پرځای خلاص ګرېوان کې واچــاوه خو چې ویې لیدل پنځوسي یې سینه لمس کړه ژر یې راوویست اوجېــب کــې یې واچوه ،خواته یې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ویل ایا ډېر خوشــحاله شوې؟

د سر په اشاره یې هو وویل،پوښــتنه مــې تــرې وکــړه : دورځــې څــو روپــۍ پیداکوې؟

ټکنی ځواب یې راکړ :کله شل کله ډېر اوکله کله پنځوس.

خبره مې یې ورقطع کړه : ولې دروغ وایې همدا اوس خــو دې درې نفــرو اویــا روپۍ درکړې،یواځې هغه یوه هلک پنځوس درکړې نوته بیا ولې وایې چې کله شل اوکه پنځوس ګټې؟

هلک ناراضه اسوېلی وکړ راته کړه یې هو خو ماته په پنځوسوکې لــس روپــۍ راکوي.
څه؟ څوک داکار کوي؟
هلک شاوخوا وکتل ویې ویل هغوی.
ماورته وویل خوهغوی څوک دي؟
ویې ویل: هغوی چې موږ هر سهار خپلو ځایونوته بیایي.
داچې مخکې مې څو څوځله اورېدلي و چــې اوس پــه ښــار کــې چوکونــه او سړکونه سوالګروته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشــوم هم دکومې پروژې کار کوونکی دی.

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې دهغه لورته وګوري،اواز یې پرې وکړ هارونه!ای هارونه!تاته وایم،ګوره چې بیا غږ نه راته کوي،بیا دپلار اومور ترمخې ما ملامتوي،هغې همداخبرې له ځانه سره کولې،چې ده پرې برچ وهل،غلې شااا،بلادې په دې تور مخ شه،څل ځله مې درته ویلي چې زما ددرس ویلو په وخت کې مه راسره غږېږه،جلۍ یې وو ېروله،غلې په خپل ځای کې مبخ شوه،لږه شېبه وروسته یې سرد هارون خواته کوږ کړ،دسترګوله کونجه یې ورته وکتل،هغه بیاهم د پخواپشان،په کتابچه کې رسمه شوې طیاره درنګوپه واسطه رنګوله،یواځې درنګو کښهارۍ اودېزې سوڼاپې ختله،شین خالی دشونډوپه سر وخندل،په مخ کې ایښې اوږده نانځکه چې ژېړطلایي وېښتان یې لرل،دسپین مساله یې کمانک په واسطه یې پورته ورته اړولي وو،دښي لاس په څنګل کې یې تور دستکول بندشوی وواودمردکو (توشلو)پشان شنې سترګې یې دخوځولوپه وخت کې خلاصې اوبندې کېدې،راپورته کړه،ورسره په خبرو شوه.

راځه شینوګۍ!نه دې راسره غږېږي څه پرواکوي،ته به وګوري مابه هم اغا په مختب(مکتب) کې واچوي،بیابه ته وګورې چې زه به له هارون نه هم تکړه شم،،شینوګۍ!زه ګوره بیاپه تاباندې نه غوصه کېږم ښه!

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو،مخ یې ورته راواړوه دېزې له کش کولوسره یې دهغې دخولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندې نه غوصه کېږم،ماهم مختب کې اچوي،تا تورمخې اول څوک په مکتب کې پرېږدي هم نه!ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟

شین خالی، شینوګی دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غبېږ کې ټینګه کړه یولاس یې ترې لاندې اوبل یې پرې له پاسه ونیو،هارون ته یې وکتل،اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووته.
څو ورځې وروسته یې پلار په رښتیاهم شین خالی په مکتب کې شامله کړه،نجلی په ډېره خوښی اولېوالتیاسره ښوونځي ته تلله،په لومړیوکې یوڅه کم جرئته وه،ځکه چې له خپلو همصنفیانوسره نوې او نابلده وه،خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه،پلاربه یې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستوپه خاطر ورته،خوهر ځل به داستادلخوادشین خالی په هکله له صفت اوستاینې سره مخ کېده،چې پلاربه یې هم ډېر ترې خوښ شو،خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه،شکایت به یې ترې کاوه،له نورور همزولواو همصنفیانوسره به یې دده له شخړو خبراوه،هارون څوځله دپلار لخوا ورټل شو،خوهغه به یې قصد له شین خالی اخسته،تل به یې وهله،ورته ویل به یې ورته ستاله لاسه زماژوند تریخ شوی دی،تل مې پلار وهي،په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې یې.
پلاربه یې ورته ویل چې ته هم باید ځان دشین خالی پشان عیار کړې،ټول استادان اوملګري یې ورڅخه خوښ دي خوله تانه ټول شکایت کوي.
دوی دواړه یې په یوه خصوصي(شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو،خو هارون له شین خالی یوکال دمخه داخل شوی وو،بله ورځ یې امتحانونه پیل شول،هارون به خوبونه کول،ټوله ورځ به یې لوبې کولې،یواځې کله به یې چې دپلار دراتګ وخت شو نو کتاب به یې راواخست خو شین خالی تل درسونه ویل،اوهڅې به یې کولې چې ښې نمبرې واخلي اوپه عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتیاهم تکړه ده.
ازمویني خلاصې شوې،دنتایجو داعلان ورځ وه،په دوی پسې موټر راغی،خو چلوونکي هارون ته یوپاکټ ورکړچې داداري لخواورته ورکړل شوی وو،

ترڅــویې پلارتــه ورکړي،هــارون پاکــټ پلارتــه ورکــړ اوبېرتــه مــوټر تــه وخاته،چلوونکي ته یې وویل روان شه،خوهغه ورته وویل لږصبر وکړه،پــه دې وخت کې دهارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ،اوپــه مخکــې ســیټ کــې ورسره کښناست،هارون او شین خالۍ حیران وو،چې څنګه یــې پــلار لــه دوی سره نن په موټر کې پورته شوه،ښوونځي ته چې ورسېدل،دنتایجو اعلان هــم خلاص شوی وو،خوبیــاهم دهــارون پــلار دښــوونځي دمدیرلخواشــاګردانوته وروپېژندل شو،اودهغوی دواړو نتایج یــې پــه لاس ورکړل،کلــه چــې نورګــل دخپلې لور او ځوی نتیجې ولیدې،معلومه شوه چې ،شین خالۍ په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون ددوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(1_4_3)

په يوه ناپېژانده ماحول او چاپېريال کې مو يواځې د سلام او عليکم تـر بريـده سره وپېژندل،هغې په يوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه ديوې غير دولتـي اداري مامور وم،هسې خو دواړه مامورين وو خو فرق موپه دې کې و چې دهغې موقف،رتبه،زده کړې،عمراوهرڅه تر ما لوړ و،په دوهم ځل مې بيا په يوه ځـاى کې وليده تر څو خبرو اترو وروسته يې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه يې که کله اړتيا پېښېده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتيا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پيداشو او کار مې هم تر ډېره بريده په همدې پورې اړوند و،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له يـو ډول نـاروغۍ سـره هـم لاس او ګريوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خير د فون کولو پرځاى مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبـره وه ،کله چې يې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته يې کـاري خـونې تـه ننوتم ،همدا چې ويې ليدم له خپل ځايه را پورته شوه ويل يې ايا دومره اړيـن کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تاته خو ما د فون شمېره درکـړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ماورته وويل خير دا مې مناسبه ونه بلله چې د يوې وړې خبرې لپاره هم درتـه فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو يې راته وويل ،خپلې خـدمتګارې تـه يـې د چاى راوړلو سپارښتنه وکړه ،بيا يې ماته وويل ښه نو وايه څه کار دې و؟

هغه اړین کار چې ورلپاره تللی وم ورته ومی وواېه هغې یې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له مايې هم ژمنه واخسته چې بیا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکی زنګ به ورته وهم.

دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځینو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې یې کوله اوس مو اشنایي ډېره زیاته شوه،یوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ویې ویل : اوس خو رسمیات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و،سبا یې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلی ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ می ورته وواهه ځواب یې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او یایې ژمنه هېره کړې،ناچاره یې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لوري رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له لیدوسره یې رانه بخښنه وغوښته ویل یې ببرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو یوډول خوند راکاوه ،خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پیدا شو، لنډه داچې زموږ د خبرو اړیکه په انټرنیټي اړیکو بدله شوه،زما ترڅنګ هغې هم زمالپاره یوډول احساس درلود چې زه یې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي اونه هم ما.

یوه ورځ مې دمینې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته ولیکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،ببرته یې په ځواب کې وویل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ داچې زه وېرېدم هسې نه چې بده یې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ویلو یې تېر شوم،خوهغې بیا هم اسرار او ټینګار کاوه

،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی یې ورته وایم ،ترڅوبـه دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله یې راوله ،که یې بده وبلله نو اړیکه بـه مودتل لپاره له منځه ولاړه شي اوکه یې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مـو پـه حقیقي مینې واوړي.

همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګلیسی حروفو لـه (I love you) سره برابر و،کله چې مې ورته داسې ولیکل څو دفه یې له حیرانتیا په مسج کې څڅڅڅه راولیږل خوما ځان غلی کړ،له عکس العمل څخه یې وپوهېـدم چــې بده یې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خـوا دهمـدې خبـرې د اورېـدو انتظـار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ویل چې ما لاپه دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر یې کړی دی،یوه ورځ هغې هـم راتـه مثبـت ځـواب ووایه، اوس نو اشنایي په حقیقي دوستۍ او دوستي په حقیقي مینـه واوختـل کله کله به یې ځنګ ته ورتللم،خو ددې لپاره چې ددفتر همکاران یې په مـونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.

یوه ورځ مې ورته وویل :

مرغلرې! ته ولې زمونږ کورته نه راځې،یوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ سـره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځـواب رانکـړ خـو ویـې نـه ویـل چــې کلـه راځي،څودفه مې بیا ورته وویل اخر یوه ورځ راغلله زما کورنۍ یې ولیده مـونږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه،په همدې ورځو کې مې یوه ورځ بیـا راوغوښته خو داښه ده چې زمونږ مینه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله.

یوه ورځ په کور کې یواځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ویل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شـي،په سـر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مینه ډېر پرې ګران و ویې منله خو نـن نـه بلکې سبا یې د راتللو ژمنه وکړه،داچې یـواځې وم نـور کارونـه مـې پـه شـا

پر ښېږدل ،بلا مې ورپسې کړه ،دهغې راتللوته مې اماده ګي پیل کـړه، کارونـه دومره نه و خو زه یو ډول ذهني وارخطا بر ښېښېدم،هره خوابه مې چې نظـر اړوه یوځه به راته ناسم ښکاره شول،هغه به مې پرځای کړ بیا به مې بل ځه ته پـام شو بس ګرد تاوېدم.

بالاخره سبا شو،تېلیفون مې ورته وکړ ویل مې له ژمنې ځخـه خوبـه نـه وي اوښتې خو هغې وویل چې درځم .

له لږ ځنډ وروسته مې بیا ورته زنګ وواهه چې غـوړی یـې پورتـه کـړ ساه نیولوې وه، د بوټانو ټقایې ختـه پوه شوم چې رارروانه ده ویل یـې دېـر ناراحتـه یې؟ دادی در روانه یم.

غوړی مې کېښود خو رایاد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده،خیر هرچېرې چې وي رابه شی.

اوهو هلکه ! ته خو هم په ځآن لږ ګوتې ووهه که څه هم پـاک کـالي مـې لـه سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې ګمنز تېره کـړه ویښتان مې شک شک ودرېدل خوند یې رانکړ،دهلیز ته ووتـم د اوبـو بـدنی ایښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبومې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کـړل، ګوتې مې په وېښتانوکې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښـتانو دغوړولـو تېـل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چـې مـې بوتل دهندراې په رېک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته یې ور ودانګل ،داچې سرپوښ یې ما ټینګ کړی نه و نوپه هواکې هغه هم ورځخه والوت تېـل ټول زما په کمبس راتوی شول ، اوه خدایه! دامې څه وکړل اوس خوبه مرغلـره را ورسېږي اوزه نورې اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو ځنګه شي.

ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې،سر مې شانه کړ خو له کالیو مې راضي نه وم ،نن مې باید له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه رارروانه وه او یواځې پـه

یواځې ورسره ګورم، دروازه مې هم خلاصه پرېښوده ماویل چې ټک ټــک تــه یې اړتیا پاتې نشي مرغلری ته مې هم دفون پرکرښه وویل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړ وم د انتظــار شــېبې مــې شمارلې د فون لوی سکرین ته مې کتل دڅه شي په لیدو بوخت وم چې دکــور دروازه راخلاصه شوه کور حویلی نه لرله د یوې کوچنۍ خونې په اندازه دهلیــز و ،هغه دکور ښتن دکرایې لپاره جوړ کړی و اصلاً د هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوریت لاره چې پکې اوسېدو،دروازه چې خلاصه شوه ګورم پــه تــوره جوړه کې دنګه اودښکلي څهرې لرونکې ښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په ګلابي شونډو یې موسکاه جال خور کړی و دهلیز ته په راختلو پاړکو (زینو) راپورته شوه.

لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شــونډې ســره ببرتــه کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو څوکې مې ډېر پــه زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته ووایه.

دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه، بېرته دمرغلری څنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې واخستې خونې ته ننوتم دالکــه د ګلانو په منځ کې چې یو تر ټولو لوړ اوښکلی وي په نــاز اوکرشــمو کــې تــر ستوني ډوبه ناسته وه ،زه یې هم تر خوا په ایخي بالښت تکیــه شــوم،د حــال احوال پوښتنه مې ترې وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې یې د صحت ډاډ راکړ چې مخ یې دتلویزیون په لوري و ، ښه شېبه دواړه غلــي و،زه ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ویل چــې دا خــو اوس هــم دفون له لارې یوډول او مخامخ بل ډول ده،بیا مې وویل ددې لپاره بــه داســې کوي چې ماتر خپل تاثیر لاندې راولي کله به مې ویل نه ! دابــه شــرمېږي پــه همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د تیټې خندا اواز مې تر غوږو شــو،خوبیا یې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چــې دې هــدف

ګرځولی و، دادفه یې نو خندا ته تشویش کې شوم چې ښه دې به ولي خنــدلي وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟
همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونیــول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نیولی اوســم زړه مــی درزا پیــل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې یوه زوروره خندا راووته ،لکه لمده لښــته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل یې زه هم خپلې بې ځایه وېــرې تــه خنــدا واخستم ډېره شېبه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بریده له مرغلرې ســره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وویل ډوډۍ بــه وخــورو بیابــه خبرې کوو،موږ یو هم وږي نه و خو هسې عــادت مــووکړ ،مرغلــرې خــوبیخې بازارې خوراک وکړ هسې دګوتو څــوکې بــه یــې کاســې تــه ورښــکته کــړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پیل کړې هغې راته کړه : ایا تــه رښــتیا زمــا لیدوته دومره تږی وې؟
ماورته وویل ولې ته یې نه منې؟
هغې وویل ولې یې نه منم چې شک مې کولی بیا له هغې ځایــه تــردې ځایــه ستالیدو ته راتللم؟ اوهغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څــوک هم نه وي؟
او ای! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟
ماورته وویل لرم یې خو ستا له راتلونه مخکې رانه پرې دسر غوړولو تېل تــوی شول،بیا یې وخندل پښې یې وغزولې څو ثانیې یې سترګې زما په ســترګوکې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به می بیا په کوم ځای نیوکــه کــوي ،راته کړه یې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.
له سترګومې نظر والوت،یخ ونیوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خومایې چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکــر تــه مــې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره یې ژوره

او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سیلې میاشت کې چې پــه چــا د یخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره یې پښې راټولې کړې اوپه غېــږ کې یې دومره کلک ونیوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو دېر ښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشــېبې مــې ډېرې محدودې اوحتی ثانیې بللې.

څو شېبې وروسته یې سست کړم په مخ مې یې راته لاس کېښود ویــل یــې :

صادقه! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ یې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کــړ ورتــه ومــې ویل نه !

ویې ویل داځکه چې ته دخپل نامه په شان ډېر صادق او ریښتونی یې،کله چې په موبایل درسره خبرې کوم دخپل ځان پــه هکلــه ســتا احســاس لــه لــرې محسوسوم ،ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بیا هم ســکوت اختیــاروې اویواځینۍ خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې یې کوي همدا ده چــې (لــه تاسره ډېره مینه لرم).

صادقه! زه ستا مینې اومحبت ته سلام کوم او داچې نن مې له هــر رواج،دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې اودهر جبر زنځیرونه مې مات کړي داټــول ستا د ریښتوني محبت نتیجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا ســر ایښی داهم ستا د بې اندازې مینې محصول دی .

ګرانه!نن دخپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وایم چې زه (تنها له تاسره مینه لرم) ته زما لــومړۍ او وروســتۍ مینه یې.

مرغلرې زما وښتانو ته مساج ورکاوه په ټیټ اواز یې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا یې ما ډېره په اسانۍ سره حــس کولــه ،خپلــې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅومې ښکل کړي خو ،اوښکې یې لــه

شونډو مخکې شوې ،له سترګو يې ښېلې او زماپر مخ يې خوله ولګوله،دمرغلرو دڍانو پشان نورې اوښکې يې هم زماپر مخ را تويې شوې،سلګيو واخسته، ټوله لړزېده ،زه يې هم خواشينی کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مـې يـې لـه غېږې پورته کړ،هغې ښېرته زما په مخ لاس کېښـود او زړه پـورې يـې ونيـوم، مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده اوپه بند ستوني ،جال جال سترګو او خـپ اواز يې داخبره وکړه :

صادقه! کاش زه واده شوې نه وای!!!

ګل زرینه

نن بیا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، داهغه یخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي دګرمۍ موسم په رارسېدوسره سپن ږیري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله،په دې دېره کې یوه غټه دتوت شنډه ونه ولاړه وه چې له ډډنه به یې ایله ددوه غټوسړیو لاسونه تاوېدل،زماپه شمول بـه دکلـي ځو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلـي خان اکا نه به مو په زړه پورې کیسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټـوکې او کیسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتـی تـر دې چـې نوربه مو له ډېرې خندانه له سترګو اوښکې روانې شوې.

زه ناست وم ، علي خان اکامې لیده چې څلورپټیه وړاندې یې په غوایانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ویلې یوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونـه کـړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متېکورکړم هغه یوه پخوانۍ سندره پـه لـوړ اواز زمزمه کوله غږیې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده ، له ځانـه سـره مـې ورته خندل ، چې سلیم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نیولو پسونو یې له ډېرې سترړیانه اینجه وهله، سمدستي په دېره کې پر ېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، ګُنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او ده برګۍ جوړه ددېرې په لور را رونه کړه، هلته یې ورته په سپره کې ژور اخور جوړ کـړی وه ، په سر کې یې ویالې ته بوتلل اوبه یې ورکړې،بیایې راوستل په خپلـو خپلـو مېوګیویې وتړل، اواز یې وکړ براته بچو! له دېرې نه یوه غبړ خید(شـنه جـوار) راوخله او دغوایانو په مخ کې یې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې

وخته ما نه وه لیدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غبرږ یې له خیدنــه ډکه کړه اودغوایانومخې ته یې په اخور کې وغورځول .
نور ترې دواړ ه راغلل،ټولو ورته سلام اوسترمشي ورکړه،زه را پورته شوم، پــه ختین جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې لــه خښــې چــاتې نــه یخــې اوبــه رواخستې،لږې مې ورته په څټ کې تویې کړې،اخ اخ یې وکړ داکوم حرامي یې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر سترې شو یم،مخې ته یې راتاو شــوم اوبــه مــې ورکړې،هلکانو ټولوپه یوه اواز ورته ویلې ،بوډا! نن به کومه کیسه راته کــوې ؟ داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو یوځل یې ټول پسې واخستل اولــه دېرې نه یې وشړل ،خوبیا سره راټول شول اوپه زاریو اوننواتــویې ورتــه پیــل وکړ،چې خیردی یوه کیسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خــان اکــا وویــل: راځۍ نن درته زما د عکسرۍ د وخت کیسه وکړم، ټولوورسره ومنله.
کیسه یی داسې پیل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،موږ نه پوهېدو چې کومــه سنه یې یادوله خو خبرې یې پیل کړې، یوه ورځ د غرمې یوولس نیمــې بجــې وی د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په لــور روان وم د کــوڅې پــه خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یی کړم،علي ګیه! چیرته داسې ببغمه روان یــی؟ کلــي تــه اســکر(عســکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکرۍ ته بیایي بیا یي راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه،نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم اوکه نــه،خوتل بــه یــې راسره ټوکې کولې،چې مایې هم له ټوکونه ډېرخونداخسته،یو وخت مې ورتــه دولسوالۍ له بازارنه،دځونډي جوړولو لپاره یوه کــوچنۍ دمــخ کتلــو شیشــه اولونګ هم راوړي وو.
زما په زړه یې د ډار روې ګډې کړی سخت یې ووېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځــای کېښود،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږکور د کوڅې په اخر کې و،پدی ځای کې

کوځه یو څه تاوه شوې وه او مور(ګولايي) يې لرله، کله چې لـه ګـولايۍ نـه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زموږ د کور پـه خـوا کـې يـو کلـه فيـل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ يې و څوتنـه عسـکر زمـوږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم .

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکروسره ولاړه وه راباندې فکر شـو،يودم يې چيغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، ربښـتياهم چـې پخـواني خلـک ډېردساده او صادقه وو، ددې له غږسره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، مـا غوښتل چې تېښته وکړم ، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وويل چـې ځای پرځای ودرېږه او ونه ښورېږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داسـې شـوم لکه دپښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شګې روانې وي، د قدم اخسـتو نـه وم، ځای پرځای ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته يې ور پورته کړم.

مور ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کيسه کوله ، لـه ختـين جـام څخه يې يو غړپ وکړ حلق يې تازه کړ اوکيسې ته يې ادامه ورکړه، زمـوږ لـه کوره يې سيده ولسوالۍ ته يوړم، درې ورځې ورسـته يـې لـه څوتنـو نـورو ځوانانوسره کنړ ته ولېږلم ، هلته مـو عسـکري پيـل شـوه ، څـه سـربه مـو خوړوم،يوکال عسکري وي ،ماچې کله اووه مياشتې تېرې کړې نـو ر مـې زړه تنګ شو، په کور پسې به ډېرخفه کېدم،خو مورته به مې غوسه راتله، يوه ورځ پټ دشپې دخوب له ځايه په څه بهانه پاځېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکـړه، ډېرفکر کولوته مې وخت ونه لید،نو همداسې روان شوم،درې ورځـې مـې پـه پښومزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننګرهـار بهسـود ولسـوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، څوځله مې لارې ورکې کړې، پـه بهرابادکې مې غوښتل چې له سـيند نـه پورېوزم،تکـل مـې وکـړ چـې پـه اوبولاهوکېږم ،ګورم چې څوعسکر هم دي او غواړي له ابونه پورېـوزي، ددوی په ليد يوځل بيا هرڅه رانه هېرشول، زلزله رابانـدې راغلـه پـه ابـولا نـه وم

ګډشوی چې ژامې مې په کړپېداشوې، هغوی چې زما دژامو ډول وهل ولیدل، نو سم دواره راباندې پوشول،چې زه حتماً کوم کیس لرم اویاهم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو یې بې له ځنډه راباندې سترګې راووېستې ای دغل بچیه څه کوي غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووایه چې له کوم ځایه راوتښتېدلې،اوچېرته ځې،ماهم دنرپشان ورته وویل چې له کونړ نه راغلم،اوکورته ځم.

په کونړ کې دې څه کول؟

هلته عسکر وم!

له لاسه یې ونیوم ،راځه اوس دې کور ته بیایو، ډېرې زارۍ او عزرونه مې ورته وکړل،خو غږمې یې وانه ورېده،یورانه مخکې شو اوبل راپسې،پدې چې بیا ونه تښتم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تېښتې چل راته نو اوس به دوی ځنګه نیولی وم!

ماورته وویل ښه نوبیا؟

ویې ویل: خړسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړی شوی یم اوخبرې نشم کولای، شهصوار ورته وویل ،خیر دی اکا نو زیاتې خوبه کیسه هم خلاصه شوې وي خو د ا اخري یې هم ووایه چې بیا څه وشو، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې دغاښونو دنه شتون له امله تالو ښکاره شو،موږ هم ورسره وخندل ،ویې ویل : بیاداسې وشو چې زما دتېښتې سزا داشوه چې یوکال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه ، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.

موږ ټولو بیا خټ وهل،په کړس کړس مو وخندل اوشور مو جوړ کړ،سلیم ورته ویل ښه نوبیا څه وشو؟ په خټ کې یې ورته خپېړه ورکړه نو بیاځه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه څرنګه چې تللی وم،نه راسره تذکره وه اونه ترخذ، هېچاراباندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولوبه ویل چې علي خان له عسکرۍ نه راتښتېدلی دی،نور نوله هماغې ورځې نه زه

یم او داسپېره پټي اودادی ترنن ورځې پورې پکـــې اوړم را اوړم، چـــې پــه دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته یې مېرمنې د غرمې نــاری راووړ او مـــوږ چې لکه دسپېرکوندکوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خــړ پــړ شـــوي وو د کورونو په لور وخوځېدواوپه لاره کې مو دعلي خان اکا کیسه یوبل ســره پــه خندا تکراروله .

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړیکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو ځوچنده زیاته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړیو څخه یوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به یې راته ویل،چې تر بل هرچا ورته ګران یم اوس یې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچلیو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هیلې پیدا شوې وې.
هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هیلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې لیدلې او ماهم ډېرې هیلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پیاوړې،ښکار بده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتیا او لیاقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هریوه څخه یې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خویواځې یو هنر یې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بیا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.
په ډېرو کمو ورځوکې یې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغیرات احساس کړل، یوه ورځ یې راته وویل:
زه غواړم په حقیقت کې یوه پیاوړې،متحرکه او ژبه وره سیاستمداره،لیکواله،وزیره او وکیله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقیقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې یم چې آن که سلګونه زره خلک ناست وي نو مخکې به یې لکه دبلبلې پښان خبرې وکړم ،وروځې یې پورته واچولې د لړې شېبې لپاره دمکس کولو په

خاطر یې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه یې واخسته ویې ویل : خوداهرڅه بـه ښنګه وشي؟؟ دومره خو اسانه هم نده زه هم د چاپشان په ویښه خوبونه وینم. ماورته وویل: کوم څه چې تا وویل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر پـه سـاده توګـه کېږي خوکه ته یې له زړه څخه وغواړې.

هغې ژر زما خبره را قطع کړه.

اتله!ما اوس له زړه څخه له هر راز سـتونزو، او کړلېچونوسـره د ډغـرو وهلـو اومقابلې کولو پرېکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتیا لرم. ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعیت سره له هېواد،خلکو او دنـدې سره جنون اومینه ولیده نو په کلکه مې دهمکارۍ ژمنه ورسره وکړه، هغې تـه مې ځینې لارښوونې وکړې،په خوشېبوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخواني سست بدن کې مې یـو ډول ځـواکمن حرکـت احسـاس کړ،هغه دومره پیاوړې په نظر راغله چې فکر مـې کـاوه همـدا اوس یـوه لـوړ منصب لرونکې ده.

سبامې خپل ځای ته را وغوښته یوڅه لارښـوونې او سپارښـتنې مـې ورتـه وکړې، اوپه بله ورځ مې په یوه ټلویزیون کې د مېرمنو په یوه خپرونـه کـې د ګډون لپاره وخت ورته واخیست،پروګرام یې ډېر په زړه پورې مختـه یوړ،لـه همدې ورځې د ټلویزون د کار کوونکیو خوښه شـوې وه د رسـمي کـار کولـو وړاندیز یې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه دکوربـه پـه توګه مخته یوسي.

خبره یې د مشورې اخستو لپاره راسره شریکه کړه ما هم پرته له فکـر کولـو ورته وویل : چې لومړۍ بریا دې مبارک شه او ورته ومـې ویـل چـې د هغـوی وړاندیز ومني خو هڅه بایدوکړي چې له ژمنې سره سم خپل کارونـه معیـاري اوپرمختللي کړي،همداسې یې وکړل ،بله ورځ مې په یوه ورځپانه کـې دهغـې

يوه ليکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وويل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.
ماته هم ټولنې ته ديوه اهل او دکاري وړتيا لرونکي شخص دتقديمولو وياړ راپه برخه کېده،اوهغې په رښتيا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبريــاوو راز بللــم ،سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محــدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چــې پــه ځــان دهغــې بــاور وروستي حد او اوج ته په رېښتينولۍ سره ورسوم.
له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځينې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بــار به ورڅخه تکرارېدلې او دا عادتي تېروتنې يې زما هېڅ نه خوښــېدې،مګر پــه خوله مې ځکه څه نه ورته ويل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغــې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځورېدم،زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و وربانديې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په يــوډول نــه يوډول د ځان توهين اوراته د اهميت نه راکولو په معنی ګڼلې.
اخر مې يوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ويل :
ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصيت ،نوم او علمي سويې ته ډېره لويه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وايي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به يې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به يې په خپل وخت ځواب نه وايه، پيغام بــه يــې پــه خپل وخت نه لوسته اوکه به يې ولوسته نو بېرته به يې ځواب ورکول اړين نــه بلل.
دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبــود لپــاره بايد جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لويې هيلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره بايد هغې ډېره قرباني ورکــړې وای

او داهرڅه يې له منځه وړي او يا بيخي کم کړي واي داځکـه چـې اور او اوبـه هېڅ وخت نه سره جوړېږي.
اوس نو هغه يوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځينو انځوريزو او غږيزو رسنيو کې د سياسي، ادبي او ټولنيزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.
يوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وويل: ښکلا ! ته بايد دخپلـو ټولـو هڅـو او فعاليتونو ترڅنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد بايد تل لـه تاسـره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږې خو غـواړم بيـا يـې هـم تاکيـد درباندې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنيز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پايو ولاړې دي .
هغې هم په پوره سپېڅلتيا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان يې خپل مشر ورور راپه ګوته کړ همدارنګه يې له خپل پلار څخه ډېر رضايت وښوده او راته ويـې ويل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.
نور نو زما او دښکلا ټولې هيلې د غوړېدو په حال کې وې مورږ هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګـرم او روښـانه لمـر د راختلـو علامـې اونښـې ليدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان يې لاهم خال خال وريځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پيل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې يې ډېر وخت په کنايوکې يادونه هم کړې وه.
يوه ورځ مې ډېر اړين کار ورسره و نه يې فون ته ځـواب ووايه،نـه يـې پيغـام ځواب کړ اونه يې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون يې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاين وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بريالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.
ډېرځنډ وروسته يې په مسنجر کې ځواب راکړ،ځـوخبرې چـې مـې ورسـره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه يم نو يې همدومره راتـه وويـل: تـه

ډومره غوصه یې،د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس دښکلا له داډول خبرو اوکړنوسره عادت شوی وم.
ماخوستن مې په یوه مقاله کار کاوه چې رایاده شوه، مسج مې ورته وکړ، بیا یې ځواب رانکړ، وروسته یې یواځې سلام وکړ او نور یې هېڅ ونه ویل،تر ډېر ځنډ وروسته یې بیا په مسج کې لیکلي و:
پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خواږه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.
کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تیاره شوه، زړه مې دومره سخت ټکان پیل کړل چې نږدې و وچوي، ژړمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په سخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مې وانګېرله چې نور یې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرته د سیاسي،مدني ادبي او ژورنالېستکي فعالیتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه یوڅه شکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ٪۱۰۰فیصده ډاډه وم ،خپلې ټولې هیلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تیاره کې د ورکېدو په حال کې ولیدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کې کوټې ته را ننوتم چې ستونی مې شدید درد نیولی و،دکورنۍ دغړیو او ماشومانو شور ماشور هم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبایل را واخست او دعلت پوښتنه مې ورڅخه وکړه.
ښکلا ځواب راکړ:
بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زیات خوښېږي.

درې ملګري

دماسختن لمونځ مې دالیکین ژړېږې رڼاته په داسې حال کې وکړ،تابه ویل چې په کوټه کې دې ګرد چاپېره ژړپلاستیک نښلولی دی،خوددې الیکین له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وکړئ چې د راډ یابرق رڼاکې هغومره خوند نه وو،له لمانځه نه وروسته مې له خپلو درې تنو ملګروڅخه له یوه سره دزړه غوټه پرانیستله،هغه هم لکه زما خبروته چې تږی او وږی وه داسې په خوږه ژبه یې راسره دزړه خواله پیل کړل،زه یې ډېرزیات دځان په طرف جذب کړم،همداسې یې راته کتل یوه لحظه یې هم سترګې رانه نه اړولې اونه یې زه دې ته پر ېښودلم چې له دوه نوورملګروسره هم خبرې وکړم،له ډېروخبرو وروسته،یې راته له هغوی سره دخبرو کولو اجازه راکړه،ماهم مخ بل ملګري ته را واړاوه ،خودی یوڅه ګیله من راته ښکاره شو،البته دی به په دې ګیله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پیل نکړې،خیر خوپه ماښجن حالت یې راسره دژبې په سر خبرې پیل کړې،کله به یې ګیله کوله اوکله به یې نازونه په زړه کې مې تېرېدل چې،درېیم ملګرخوبه هم راته ښه په قهروي،چې ولې له هغه سره خبرې نه کوم ،دسترګوپه کونجوکې مې ورته غلی غلی کتلې قسمت مې دلته کار نه کاوه چې له درې واړوسره مې په یو وخت کې خبرې نه شوی کوالی،له درېواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وېرېدم چې اواز رابآندې ونکړي،خوښه وهغه هم خاموشي اختیارکړې وه ،داسې نه وه چې ماله ډېروخت وروسته داسې ملګري پیداکړي وو،هسې خو،هره شپه،هره ورځ او هره لحظه داسې ملګري راسره وي اوکه داملګري راسره نه وي نو زما ژوند بیخي نیمګړی دی،بس لنډه به یې ووایم چې همدا دوستان، زمازنده ګي

،خوراک،ښکلاک او تفریح دي،کله کله خوپه کور کې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وایي چې له مورِ دې ښځې لاس اخستی دی،اوتل ته یې اوهمدا ملګري دي،خوزه په یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم پېښېږي چې ان له ماښخه دهغوی دېلولو هڅه هم کوي اوپه ځوځله خوېې ورته ګواښ هم کړی دی دځوشېبولپاره یې زمااودملګروترمنځ یوڅه فاصله هم ایجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه چې زه له خپلوملګرو سره دومره مینه لرم نو ددې لس چنده زما کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت له دوستانوسره تېرکړم،خودا اوس زماپه وینه کې نغښتې مینه ده ،چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نوانداز اوکرکټر ورته داسې کړ،چې له دربیم ملګري سره هم څه ووایم،که څه هم زړه یې نه وو،چې پرې یې ږدم خو باید پرې ایښی مې وای،همداسې مې دربیم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښایسته شوی وه دده له مخ نه مې پورته کړ،خودی لا داسې خفه وو ،چې هېڅ یې نه غوښتل راسره سپنې هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اوننواتو پیل وکړ،خوچاته یې وایي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خیراخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بیایې هم راسره نه منله،الیکین هم زمادمظلومیت او دملګري دغرور نندارہ کوله اوخاموشي یې اختیار کړې وه ،چې ورسره یې له سینې یو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځآی څخه دوتلولار ومومي،نور نو شپه ډېره تیاره وه ،چې دخوب مچۍ وچیچلم،داسې یې کړم چې نور مې ددې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هېڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو،هغودوه ملګروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه

کې مرسته راسره وکړي،خوهغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو،زه هم دخوب مچۍ داسې وچیچلم چې زهرویې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې یې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه،لوڅ مخ زمادخبروپه انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بیامې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پیل کړې، خبرو یې ډېر خوند وکړ،څومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه یې درلوده، خوداچې دشپې یې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر یوې نیمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې وو،چې یواځې یې له ماسره خبرې کولی شوې،په خپلوکې یې سره خبرې ،رازاونیازنه شوای کړای.

یوڅه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې داګلالي ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسوبه وایاست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسوته وانه خستل،اندېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللي راغلي ندي، اوس به یې دروپېژنم، یو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق لیکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کیسه اوناول لیکونکي ګل رحمن رحماني صیب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیوټکولیکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي اودریم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم یوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځوانانولخواپه ښایسته او مؤثرو مضامینو، مقالو، شعرونو، غزلو او ادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

هغوی باید اعدام شي!

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونوکې د یوې معما په شکل خطور پیل کړ،چې دلومړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ له خولې اوریدل شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.
د هر مجلس دمجلسي له خولې چې به خبره راوتله نوموضوع به یې کاملاً همدا نوې خبره وه، خوچابه په یوه ډول اوچابه په بل ډول کوله، هغه وخت کلي کې دمینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولې چې ددې کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده .
مینه خولاځه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مور سره دخپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه ووایي،نجونې خو ښځې داسې وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي دکلي خلک راټول شول او په لوی جومات کې یې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ،دسزاټاکل حتمي وو،ولې چې نن دوی دخپل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم دمرتکب کېدو هڅه یې کړېوه.
فیصله په دې وشوه چې سبابه د مسجد مخې ته په میدانۍ کې دواړو مئینوته ډېره درنه سزا ورکول کېږي،څکه چې بیاڅوک هڅه ونکړي ،چې ددوی په وینا داسې نارواکارته زړه ښه کړي،خودا چې سزابه یې څه وي ،په اړه یې څه ونه ویل شول.

کله چې اشرف دخلکو له پر بکړې خبر شو نو یې ماذیګر د ګودر په لاره کې له شریفې سره ولیدل اوپه جومات کې دنن ورځې په فیصلې یې خبره کړه،هغې ته یې وویل،زه نه غواړم چې دټول کلي پېغور په سر واخلم،زه دانه شم زغملای،ته دې په کورنۍ اوکلي کې چاسره دسترګو غړولو پاتې نه شې،زه حیران یم چې څه وکړم ،شریفې!! اخر ولې دامخلوق دومره ظالم دی ،ولی دوی مونږ ته دهغې ګناه سزا راکوي چې کول یې حرام نه بلکې حلال او روا دي،دوی ولې هڅه کوي چې مونږ د لویو اوکوچنیوپه مخ کې رسوا کړي، ایا له دې نه مرګ بهتر ندی؟

شریفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه اوله سترګویې اوښکې رواني وې،د اوږده کوچاني ټکري څنډه یې ور پورته کړه اوښکې یې وچې کړې،له وچواو پتري نیولو شونډویې په ډېر زور خبره راووېسته :زه نه پوهېږمه چې څه وکړو،اشرفه تاته به مې تل ویل چې په دې خبرو لویه تیره کېږده،چېرته زه اوته او چېرته مینه،له ما اوتاڅخه مینه څه غواړي اوبیاپه داسې یوه کلي کې چې ټول دمینې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي،ښه نو اوس ته راته ووایه چې څه کول پکار دي ،داسې څه باید وکړو چې له دې لویې او دټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،دشریفې په لور راتاو شو،ورته یې وویل ،ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه باید وکړو ،خویوه خبره ده چې ته به مې ملتیاکوې،بغیرستاله مرستې زه هېڅ نه شم کولای،هغې ورته رډې ،رډې کتلې،څه کوې؟

ده ورته وویل،بېګاته دواړه له کلي وځو،شریفه لکه ترهېدلې هوسۍ ځکه شوه،څه تښتو!؟چېرته تښتو،افرین دې وي دربادې شریفه،څومره په اسانه دې وویل،ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخه ستاله کلیو دوتلولپاره ځانونه چمتوکړي وي،هغه بیاپرې رامخکې شو،ته هېڅ غم مه کوه،بېګاه ته د

زمرک کوژده ده خلک دمبارکۍ لپاره ورته راځي،زه اوته هم په همـدې مـنځ کې ځان وباسو یوځل ستاسودکلاترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېریـان هـم خلاص دي،شریفې زړه نازړه ورسره ومنله،هغه یې په ټوله خبره پوه کړه،وخت یې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړ وي او شریفه بـه ځان په دیوال را ځوړند کړي اشرف به یې ونیسي اوپه همدې شکل به پېښې له کلي سپکې کړي،همداسې وشول،اشرف ځـان پـه ټـاکلي وخـت هـدف تـه ورسوه،شریفه هم په قابو ولاړه وه،ځان یې را اوړود کړ دلته له لانـدې اشـرف ونیوله او روان شول،اشرف شریفې ته وویل،اوس مه وېرېږه هرڅـه بـه اسـانه شي،کوم کار چې سخت وو،هغه له کور اوکلي راوتـل وو،اوداکـارمو وکـړ،اوس راځه ځو ښار ته هلته زما ملګري شته،سړک ته ووتل،موټرکې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل،هغه داشرف د پوهنتون ملګری وو، کورته داخلېدو دمخه یې اسلم په قضیه پوه کړ،اسلم په اوږه ورته لاس واچوه ډاډیې ورکړ،چې هېڅ غم ونکړې،شریفه یې بوتلله او له ښځوسره یې کېنوله او اسلم او اشـرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکوپه میدانۍ کې داشرف او شریفې دسـزا پـه انتظـار ناسـت وواو هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک لـه څونفروسـره دهغـوی دکورونوپـه لـور وخوځېدل،داشرف او شریفې دوی کورونـه یوبـل تـه مخـامخ ول،چـې دوی وروړسېدل دروازې یې وټکولې له دواړو دروازڅخه ببرک او موسی په غم لړلو څهرو راووتل،ملک پرې په قهر شو،ولې داخلک ستاسو نوکران دي،چې درتـه به ناست وي،خوکله چې له پېښې خبرشو،نور هم په غوصه شـو،دواړوته یـې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضرکړي کنه بیابه ګیله نه کوي.

هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکـاح وتـړو او واده مو وشي،اشرف ټکنی شو،خو اسلم بیاپرې مخکې شو،ګوره زړه مـه وهـه پلار مې هسې هم ماښام ته راځي ،دهغه پلار قاضي وو،خواوس دکلي د جـامع

مسجد امام وو،مګراشرف بياهم ورسره ونه منله ويل يې چې که نکاح يــې پــه خپل کور کې وشي دابه ډېره ښه وي همداسې يې وکړل، د اسلم پلار اشــرف ته وويل: ځويه دانښه کار ندی چې ته تل له کوره فراري شي،ته که زماپه کــور کــې ټــول عمــر هــم تېــر کړې،نــه دربانــدې تنګېږمــه،خوفکر کــوم چــې تاسواوستاسودکورنيو لپاره به ښه نه وي،که ستاخوښه وي زه ســبا لــه تاســو سره ځم ستاسو کلي ته اوستاسوهرډول ضمانت زما په غاړه،زه به ستاســو لــه مشرانوسره خبرې وکړم انشاء الله چــې دخــدای پــه توکــل بــه هرڅــه ســم شي،اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له ځوځوانانوسره يوځای داشــرف دوی دکلي په لور موټر روان کړل،چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او نبغ هماغــه مسجد ته ولاړ کوم چې دهغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه،نجلۍ يې په موټر کې پر ېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوڅو نور ځوانان او سپين ږيــري ددوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروســته ،قاضــي مــخ ورتــه راواړوه ،ښه نوهغه داکلی دی چې مينه کول پکــې جــرم ګڼــل کېږي،دمينــې اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت ګڼل کېږي،عاشق اومعشوقه پکې کافران بلل کېږي؟

له جېبه يې دستمال راوکېښ د تندي خولې يې وچې کړې،اوبيايې پــه خبــرو پيل وکړ،تاسوماته داووايئ چې هغه وخت کله چې تاســو خبــر شــوی دادواړه ځوانان اوپېغله يوبل سره مينه لري،اوددوی واده موپه خوښۍ سره کــړی وای ښه به وای اوکه اوس ښه شو؟

ملک پرې رابرګ شو،قاضي ورته وويل :وروره غوصه دې تېــره کــړه،زه دلتــه دخبرو لپاره راغلی يم نه دجنګ او شخړې لپاره.هيله ده چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په سترګو دناپوهۍ جال خور دی،نــو راځئ جال له خپلو سترګو لرې کړې،دونيا وګورئ او خپل ژوند په مينه محبت او ورورولۍ کې تېرکړئ،وګورئ په دنياکې له مينــې بلــه کومــه خــوږه کلمــه

نشته،نوزه له تاسو هیله کوم چې دادواړه (اشرف اوشریفه)ونازوئ هغـوی تـه سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسوله هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ اوله دې وروسته هـم ځوانـان تهدیدنـه بلکـې تشویق یې کړئ،هماغه وو چې دقاضي په خبرو ټولوفکر وکـړ او خوښـې یـې شوې،له هغه څخه یې مننه وکړه،وروسته له هغې یې شریفه له موټرنه راکـوزه کړه،خپل کورته یې ولېږله ،له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شــریفه دمینې اتلان ونومول شول،او هغوی یې په مینه کــې بریــالي لــیلا او مجنــون وبلل،څور ورځې وروسته یې واده هم وشو.

نالیدلې لیلا

سبایې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانوپه اند، ذهین اولایق ول،دمقالو لیکلو په خاطر وویل شول .ښوونځی رخصت شو،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد،کورته په داخلېدوسره یې سترګې په دوه خویندوولګېدې چې له کټ نه یواوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګیرویو اوسړو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نږدې ورغی، ګورې چې مورېې ګرمې تبې نیولې ،چې سمه یې خوټوي،لورګانو یې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ..مشرې خوریې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکوسترګو دده لورته ولیدل، غږیې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه دیخ له زوره نیمه ژېړه اونیمه شنه وي خو هره شېبه یې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه یې په الماری کې ایښې وو، ترښایسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې یې لمدې اوډپزې سرېې سور اوښتی وو،چې دده دژړاشاهدي یې ویله،غږیې کړ.

زاهدې!

هغې ځواب ورکړڅه وایې لالا!؟

هغه تېره ورځ چې مې دتورګل لالا نه دفصل لپاره دسرې(کېمیاوي کود) د راوړلو په خاطرپیسې پورکړې دي، راوایې خله چې مورډاکټرته بوځم.

ښه سمه ده لالا! داد ی اوس یې راوړم، کوریې سرک ته څېرمه و.هره شېبه دموټردپیداکېدو امکان وو ،نویې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خوریې ورسره روانه شوه ،ډاکټر ته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ

صحت ته په لیدو یې له نورو ناروغانو اجــازه واخســته اودو ی یــې وغوښــتل .معاینات ترسره شول درمل هم ولیکل شول .د درملو اخستو په وخت پیســو کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي له غم اواندېښنې په ډکه څهره بېرون ته راووت،خور یې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟

ده وویل پیسې کمې دي که دوا ټوله اخلو،نوکرایې لپاره څه نــه پــاتې کېــږي هغې ورته وویل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پیسې پیــدا کړو،همداسې یې وکړل،تېرماښام ووچې کورته ورسېدل ،مورتــه یــې درمــل ورکړل. هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډۍ دخوړلووخت شــوڅوک ورپسې ورغی د ډوډۍ خوړلوېې ورته وویل خوده انکار وکړ .

زه یې نه خورم موړ یم،فکر یې کاوه چې مقاله په څه ولیکي ترڅویې ســبا پــه اداره کې ورکړي،له ډېرسوچ اوفکر وروسته یې سرپه کمپلــه کــې تاوکړ،څــه وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې،ویده بــه شــم ،کومــه بهانــه بــه ورتــه وکړم،خو خوب هم نه ورته ،بېرته راپورته شو، کتابچه یې راوخسته اوپــه څــه لیکلو یې پیل وکړمقاله یې ولیکله ،په بله ورقــه کــې یــې پــاک نــویس کــړه .نورپر بوته،سهارله خوبه دپاڅېدوسره سم یې دموردصحت پوښتنه وکړه ،هغه اوس ترپرون ډېره ښه شوې وه ،په خویندو یې ټینګار وکړچې دمورډېرخیــال وساتي ،نور ښوونځي ته روان شودتلوپه وخت کې یې له مورنه دعاواخســته او ووت،.نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده ،خپله لیکلې مقاله یــې پــه اداره کــې مدیر ته وسپارله،دصنف په لورراون شو،دریېم ساعت وو چې مدیراوســرمعلم له نورومعلمینو سره صنف په صنف وګرځېده ، داخبره یې کوله چې د لــومړي دوهم اوریېم مقام ګټونکوته به جایزې ورکــړل شــي،خو ګــورئ چــې ســباته غیرحاضري ونکړئ چې دمعارف له ریاست څخه هم هیئتان راځي .سبا ته دی بیا وختي له کوره راووت اندېښنه یې هم کوله ،ویل یې چې دمقالې لیکلو پــه

وخت کې یې فکرسم نه وو،خدای خبرچې څه به یې لیکلي وي ،هسې نه چې صفر نمره یوسي د ټولواستادانو اوهمزولانوپروړاندې به وشرمېږي.
اوهو! رښتیا سباته خو دنجونو دلیسې شاګردانې هم راځي کنه ځکه چې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې ګډون کوي ،پښه نیولی شو.
نه نه هېڅ نه ځم! ،پر پرده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به یې نه وینم ،بیا به یې پریکړله بدله کړه خیرلاړبه شم خوپه اخرکې به کینم .هسې خوهم له وضیعت نه پته لګېږي ،که حالات ښه نه وو، غلی به راوه وځم.په همدې کرلو،رېبلوکې د ښوونځي په دروازه داخل شو،شاګردان لین ولاړوو.مدیرد ستېج په سر خبرې کولې،کله چې دمدیرخبرې پای ته ورسېدې،سرمعلم رامخکې شو،سلام یې وکړ ټولو شاګردانو اواستادانوته یې ښه راغلاست ووایه.ویې ویل چې اوس به تاسې ته دمقالوپه اړه خبرې وشي اوګټونکیو ته به خپلې جایزې ورکړل شي.
ټول استادان سره ټول شول،مدیروویل راځئ چې په دې دوه (دنجونواوهلکانو)په لېسو کې ستاسو ورورياخوراوممتازشاګرد ،دروپېژنو چې څوک دی ،دده په زړه دوېرې ساړه ننوتل لړزه پرې راغله هېڅ شي ، خوند نه ورکاوه ،هغه به ویل راځه بېرون ته وځم،خوجرئت یې ملتیانه کوله، دستېج پرسر استادانواوستېج چلوونکي په دې خاطر چې دټولوتلوسه ډېره کړې ویل به یې پوهېږې د ننني ازموینې ګټونکی به څوک وي؟
په لېسه کې به یوشورجوړشو،چا به یوچاته ګوته نیوله اوچابل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) به غږکړ الله دې تاسو ته انصاف درکړي داپرتاسو څه شوي.ایا تاسو هېڅ نه دي زده کړي ټول ناکام شوي یاست!!یوه درنه چوپتیا به خوره شوه.بیابه یې وویل مه خفه کیږئ ماشاء الله تاسوډېر با استعداده یاست.اوس! اوس!معرفي کوم دلمړي مقام اوغټې جایزې ګټونکی اوښکلی شاګرد!!! پوهیږئ څوک دی ؟بیا به یودروندشورجوړ

شوداسې لکه دچنچنو یولوی اووړی سیل چې دمازیګرلمرپرېوتوپه وخت کې د غنمو په پټي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي اوبېرته یې والوځوي ،داسې حال به جوړشو،نه نه تاسو یو هم ونه ویل،هغه با استعداده ځوان دی ،هغه دی ،ټولوبه ورته غوږونه کاږه کړل اویوډول تلوسه به یې زړه کې وه،نور نو انتظار هم سترې کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له ستېج نه غږ راووت هغه دی د یوولسم (ب)ټولګي تکړه،بااستداده اومؤدب شاګردجمال خان !!!یوځل بیا هڅااوچیغې جوړې شوې دلاسونوپړکایوبل قسم خوندور زېګنال جوړ کړی وو،ټول حیران وو،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ یې نه منله ،ویل یې چې هغوی به ټوکې کوي ،خو کله چې یې وویل له جمال څخه هیله کېږي چې ستېج سرته تشریف راوړي ،دلاسونو دپړکولو په بدرګه په داسې حال کې له وروستي لین څخه راووت،چې په سترګوکې اوښکې ځلیدې خو دا اوښکې دخوښۍ وې.نږدې دوه دقیقې چکچکې روانې وې ،ستېج ته په رسېدودلېسې مدیر غاړه ورکړه په تندي یې ښکل کړ،مایک ته یې نږدې کړ ،ویې ویل زه په داسې شاګردانوفخر کوم،نن جمال خان خپلې لېسې ته یوبل ویاړ ورپه برخه کړ،ټولو استادانو مبارکي ورته و ویله ،اناونسر و ویل پوهېږۍ د جمال مقاله د څه شي په اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابته کړه چې له خپلې مورسره څومره مینه لري دهغه د مقالې عنوان دی
(مورې! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جایزه ورکړل شوه ،امیلونه په غاړه له ستېج نه راکوزشو،د دوهمې جایزې ګټونکې د نجونودلیسې دلسم ټولګي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا ته چې جمال له ښونځي نه کورته ولاړنو کشرې خورېې یوپاکټ ورکړ،پوښتنه یې ځني وکړه،داڅه دي ؟
خورېې وویل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقام ګټونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېداې شي تاته به یې مبارکي لیکلې وي

،دی هم کوټې ته ننوت پاکټ یې څېرې کړ،په سپین کاغذ یوښکلی ګل ایښودل شوی وو،لیک یې پرانیست لیکل شوي وو،مبارک، مبارک ، جمال خانه ډېره دې درته مبارک وي.زه ویاړم چې ستاپه شان ذهین هلکان لرو،ډېرې نورې خبرې یې هم لیکلې وې ،خو په اخرکې یې لیکلې ووچې ماته، لیدلی یې خوکېدای شي تا به زه نه یم لیدلې.

ده هم ورته خط ولیکه ،اول یې ترې مننه وکړه اوبیایې مبارکي، ورته وویله ،خپلې خورته یې لیک ورکړ،سبا یې چې خور راغله جمال ته یې وویل لالا!تا په نورجهان څه تعویز یاکوډې کړي، هغه خو سمه درپسې مړه ده اوربښتیا پوهېږې چې هغې نن درته زماپه مخ کې لیک ولیکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به یې درته ووایم ،هغې لیکلي چې غواړي له تاسره وګوري.

 ورور خپلې خورته برګ شوغلې شه لیونۍ! دهمدې لیکونو له لارې یې دجمعې په ورځ یوځای وټاکه چې هلته به ګوري ،جمال ښه ځان لوکس جوړکړ،له کوره ووت ،غوښتل یې ځان ټاکلي ځای ته ورسوي پنځلس دقیقې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګیدې چې له موټر څخه پیاده شو،په خپل ځای ودرېد،اخوادېخوایې وکتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلۍ سترګې ولګېدې،کومې نښې چې ورته دلیک لارې ښودل شوې وې ،هماغه نښې یې د نجلۍ په جاموکې ولیدی، نو په لوري ،یې ور روان شو،اخوا دېخو یې ونه کتل، تنده یې زیاته وه چې اوس به له نورجهان سره وګوري، له سړک نه په پورې وتوکې وو،چې د موټر دټایرکریکه اورسره جوښت یووېره وونکې ،درز دخلکو توجه دسړک پرمخ نسکور هلک ته واړوله،نورجهان ،چې ورته مخامخ ولاړه وه،چیغه یې کړه جماله !!منډه یې کړه تر نورو خلکومخکې وررورسېده،خوبیایې یوه بې دربغه چیغه وکړه،هغې دجمال مخ ونه پېژانده،ولې چې موټریې پر سرختلی وو،خلک پرې راټول شول،خو جمال مخکې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

نابلده سوالګره

سترګې يې و زبېښلې، څه لاندې تويې شوې اوڅه اوښکې يې د سهارني شبنم پشان د بڼو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په بڼوکې بندې اوښکې يې ځلېدلې، پوزه يې هم کش کړه ،ويې ويل زه نه پوهېږم دلته څنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟
همدا يې وويل نوريې ستونی را ډک شو مخ يې بل خواته واړوه،کله چې يې بېرته زما طرف ته را وکتل سترګې يې هم وچې وې اودپوزې څوکه يې سره اوښتې وه.
ورته ومې ويل نو په دې سهار وختي کې دلته څنګه ولاړه يې اوپه دې درسره پلاستيک کې څه دي؟
نجلۍ وويل :ولاړه خو ځکه يم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور يا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدايي وکړم ،له دې خبرې سره نه يواځې دهغې بلکې زما زړه يې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګيو واخسته،جېب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بيا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډ غږ يې ويل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې يو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم،

بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قیمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې بېل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتوسره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړي دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوځه چې ان دخپل ځان د موړ ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو وربandې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناځاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه ښځي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل :

نو پلار دې چېرې دی او ولې یې دولت معاش نه درکوي.؟

دنجلۍ په سترګوکې بیا اوښکو ډنډ جوړ کړ،ژوره ساه یې واخسته خبرې یې قطع نکړې، پلار مې په یوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې یې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهید شو، اوس یوازې زه او مور مې پاتې یو نو ورونه او خویندې هم نلرم.

ماورته وویل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې پــه لور کړې ویې ویل:
بله چاره نلرم خوځنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خیرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نیت لاس نــدی غزولــی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چــې لیدلې چې سوال به یې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښــتنه وکــړه چــې خلک خو یې نه په تنګوي؟
ډېروبه ویل چې ځینې ځوانان هلکان دي نه یواځې دا چې خیرات نه ورکــوي بلکې دېرې بــدې خبــرې او تقاضــاوې ورځخــه لــري اوس زه خپلــه پــه دې سرنوشت اخته یم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژونــد ځخــه مــرګ راکړي ډېره به ښه وي.
کاغذي دستمال مې ورکړ ترځو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پتــه مــې ورځخه واخسته .له ځانسره مې وویل له ځینو ملګروسره به یې یادونــه وکــړه که په ګډه ورسره یو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځینه کــورنۍ یــو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.
همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرســتې مــې ورته برابرې کړي دریمه ورځ مې په یوه ټکسي موټر کې بار کــړې ترځــو یــې کورته وروړم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم .له یوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وویلــې ،تصــادفاً پــه هماغــه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور یې څه نه ویل ،بیا مې پــرې اواز وکړ ایا تاسوته معلومات شته ؟
هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ویښ شي.
ــ هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور یې نشته؟

ـ څه نشته، یعنې څه ستا مطلب څه دی چې نشته ایا هغوی له دې ځایه ګډه وکړه.؟

ـ نه نه کډه یې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنیا کې نشته .

دهلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو، ورته ومې ویل داته څه وایې سمه خبره وکړه.

هلک وویل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه یې کور دی، تېره شپه د نجلۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.

د هلک په خبرو مې بیا هم باور رانغی له لاسه مې ونیو ورته ومې ویل راشه کوم کور یې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم، یوه په لوګیو ککړ کورته یې ننوېستم کوتې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

زما موټر

دکړکۍ ترځنګ خلاصې شیشې ته مخامخ ناست وم،داخبار پروف مې کاته،په دې خاطر چې کومه غلطي یا اشتباه ونه لري،ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه،سینه مې دود ونیوه ،دډېر تېز وتوخېدم،اخواته په څــوکۍ ناست هلک راپورته شو،دپنځوافغانیوسکه یې ورکړه،اوروان شــو،دروازه یــې بنده کړه،ماخپل کارته ادامه ورکړه،شېبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانــږدې شوه،په درې یې راته وویل ،توهم پنج افغاني بــده ،ماپــه دې خــاطر چــې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم،نومې بې له کوم بحثه پنځه ګــون ورکړ،لکــه د تېرپشان یې دروازې ته درز ورکړ او ووت،کتل مې اخبارته خوفکر مې له هلک سره وو،طاقت رانغی،همداسې ورپسې بېرون تــه راووتم،ګــورم چــې ددفتــر ترځنــګ پــه مطبعــه کې،هلتــه چــې اخبار،مجلې،کتابونه،پوســت کارتونــه اونورشیان چاپېږي،له دروازې نه لږ ور اخواته ناست دی،اودمطبعــې لــه یــوه کارکوونکي (مجید) ســره خبــرې کــوي،زه هــم وروړســېدم ،ترځنــګ یــې کېناستم،هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړې دي،ده ورته ویــل ۳۱۰سه صد ده روپه ،داوخت نو دسهار نهه بجــې او ۴۲دقیقــې وې،زه حیــران شوم،چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای ،اوده دنر بچي بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړېده،دتعجب خبره ده،په هلک مې ښکته پورته نظر تېرکړ،له لباس،وبېنتانو،پښو اولاسونو،اوپه سرله خــولۍ څخــه یــې داسې راته معلومه شوه ،چې په تېرو شل ورځوکې خویې هغه دخلکــو خبــره هېڅ اوبه ندي لیدلي،دوی خبرې کــولې اومــا دی ارزیــابي کــاوه،اخریې پــه خبروکې ورپرېوتم،ورته مې وویل،کور دې چېرته دی؟

ـ په لب جر کې.

ـڅوکلن یې؟

ـ دیارلس کلن.

ـنور وروڼه لرې.

ـهو درې دانې، یورانه مشر دی اودوه رانه کشران دي.

ـ ښه نوهغوی څه کار کوي؟

ـله مانه چې مشر دی،هغه واده کړی دی،اوله مورڼه بېل دی،هېڅ تـرې خبـر نلروچې چېرې دی اوڅه کوي،اوله مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي،مالا ورڅخه دپلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ویې ویل: پلارمـې سـپین ږیـری دی،تېرکال یې په غره کې تیرې وېستلې چې یوه غټـه تیـږه یـې پـه پښـو راولوېده اواوس شل (فلج) دی.

بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې،هلک په ژړاشو،سلګیو واخسـت،خبرن لستوڼی یې پرسترګو راتېرکړ،نه! ماورته وویل ولـې لمـونځ نـه کـوې ، یـادې ندی؟هلک وویل،پلار مې راته لمونځ شروع کړی و ،دېر مې یادکړی وو،دقـران شریف دوه سورتونه مې هم یاد کړي وو،خوهغه وخت چې پلارمې شل شـواو ورور مې له مورڼ نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو،په مسجدکې مې له ملاڅخه سپیاره هم پیل کړې وه ،په کور کې مې مور اوپلار لمنځونه کوي ،خـوزه چـې کورته ولاړشم بیاله ځانه خبرنه یم هرڅنګه اوهرچېرې چـې پر بـوتم هماغـه شان ویده شوی یم،هغه چې لاندې ځمکې ته یې کتلې او له خپلې دسـپېلنیو له خلتې یې غټ ډکې تولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه یادېږي چـې ماپـه درې وختونوکې یووخت ډوډی هم له خپل مور اوپلار سـره پـه خپـل وخـت خوړلې وي،هغه ډېرزروړ وو،ماته یې وویل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ویده شوي وي،هلک غوښـتل ولاړ شـي ،پورتـه شوویل یې ځم چې ګرمي ده ورورسته موتړونـه کمېـږي زمـادغریبی وخـت

همدااوس او ورورسته له ماسپښینه وي،ولې چې هوایخه شي بیا ټول موټرونه راپیداشي اوپه سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او یوڅو روپۍ وګټو.

مخکې له دې چې ولاړ شي بیامې ترې وپوښتل کله چې دموټروته دود کوې ایا هغوی درسره ښه رویه کوي؟

لویه ساه یې واخسته،پر پړده یې هېڅوک هم یوشان ندي،کله مو خلـک رټـي ،کله کله خومولا یونیم په څپېړه وهي،اوځینې بیاښه وي پیسې هم راکـوي،او لا یې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حیران ګوري چې لـه ورایـه یـې پـه څهروکې خفګان ښکاري، هرڅوک دبل چاپه مشکل نه پوهېږي ،یواځې هغـه څوک پوهېږي چې په سینه کې یې زړه وي نـه کـانی ،هلـک ځانتـه حیـران کړم،داسې خبرې یې کولې چې هریوه یې دکانې کرښه وه.

نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس یې را اوږود خـدای پامـان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکـوې کنـه موټرتـه دې هېڅکلـه هـم سپند(دود) نه کوم اوپه کار کې دې برکت نه لوېږي!

حیران شوم چې دی څه وایي،زما موټر؟! ورته مـې وویـل زمـا مـوټر چېـرې دی؟ددفتر مخې ته ولاړې فولادي رنګ کې کرولاته یې چې د مطبعې دمالـک وه لاس ونیوه داڅه شی دی،زماځواب په لاس راغی چې ولې داهلک پـه سـر کې ببرته راوګرځېده او لمانه یې پنځه افغانۍ واخستې .

د وینې ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې یو ملګری ښنګ ته راغی چې په لیدویې ډېر خوښ شوم،مخامخ مې ځانته کېناو،خبرې مې ورسره پیل کړې،دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وي ورته.
ورته مې وویل:ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځای کې دې وخت ښنګه تېرشو؟ وظیفه دې سخته وه که اسانه،دخلکو چلند درسره ښنګه وو،امنیتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ،هغه راته وویل یاره پوښتنه یې مه کوه ،زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځای دی کېدای شي،خلک حالات ،رسم او رواج یې بدل وي ،کله چې داسې یوځای ته نااشناکس ورشي حتماً پکې دڅه مودې لپاره زړه بدی کېږي ،امکان لري چې له خلکو به یې زړه ټکېدلی وي،نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي،لږغلی شوم خوبیامې صبر ونه شو.
ورته را نېغ شوم ،ولې لکه چې خوند یې درنکړ که ښنګه؟
بالښت یې ځانته راکش کړ،په منځ بېل شوو وېښتانوکې یې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزوری وو،په غوښه ډېرابادنه وو،خو وېښتان یې لوی ساتل ،راته مخامخ شو.
ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووایم ،ماچې هم همداغوښتل ورنږدې شوم، ښه ووایه کنه .
ښه نو غوږشه ،کله چې دوه کاله وړاندې موږ ښونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه پکې ومنل شوم،چې ورغلم،خپل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه،زما شعبه،دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه

اوسباته دې خپله دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یو بل هلک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یـواځې بـه ناست وم،دخبرو اوساعت تیرۍ مې څوک نه وو،هغه هم په کار پیل وکړ خپلې چارې مو ډیرې ښې سمبالولې،تل به زما اودهغه نظریو وو،حتی تر دې چې پـه خوی ،خصلت،خوراک ،څښاک،ناسته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته ښخي ورتـه وو،بله ورځ موپه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زمونږ ددواړودخـوب اطـاق هـم یوځای شي هغه دې هم خیر یوسي زمونږپه خوښه یې راسره ومنله،یوه ورځ له مونږ څخه دوینې ګروپ وغوښتل شو،ماته یې وویل چې دوینې ګروپ دې څـه دی ماورته وویل A+مثبت ای کله چې یې له هغه څخه پوښتنه وکړه نـو هغـه اول ما اوبیایې هغه سړي ته وکتل ته سریې دځمکې پـه لورښـکته کـړ ویـې ویل:A+مثبت ای،ماهم ورته حیران وکتل!هغه سـړي وپوښـتل ایاتاسـو دواړه ورونه یاست؟ داچې مونږ ډیر صمیمي وونومووړتـه پـه یـوه اواز وویـل هو،پـه حقیقت کې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی په خپله مخـه ولاړ،مـاده تـه وویل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحبح ووایه؟هغه وویل هو نو ولـې څـه غلط مـې ورتـه وویـل؟دواړه ډیرخـوښ شـولوچې دټولوعـادتونو ترڅنـګ زمونږدوینې ګروپ هم یو دی.

دوه میاشتې وروسته په همدې ډول، یوبل هلک هم زمـونږ شـعبې راوسـتل شو،درې واړوبه یوځای کار کاوه،دده ډیر خواص هم زمونږ په شان وو،یـوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابـه تاتـه دې دوینـې ګـروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې وینې ته ضرورت لرې کـه څنګـه زه پخپله دوه هډوکي یم،په کړس مو وخندل،ده ورته وویل نه یاره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم ټوکه ورسره وکړه،که وینې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوینه خونه اخلم ټوله خرابه اوله میکروبه ډکه ده ،ښه شېبه مو ټوکې وکړې،داځـل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمیر مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب

راخېز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وینه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربان دی هوماته دخپلې وینې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی!!
مااوسالار یوبل ته حیرا ن حیران وکتل،تواب هم زموږحیرانی ته سوچ کې شو،ژر یې وپوښتل هلکانوخیریت خوبه وي ،څنګه غلي شوئ ،ای ګورئ زه دروغ نه درته وایم ښه ماته معلوم ده چې زما دمینې ګروپ همداده، ماورته وویل هوخیر یت دی خوته دې عجیبه تصادف ته وګوره، زما او دسالار دوینې ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر یې کاوه چې موږبه ورسره ټوکې کوو خوچې قناعت مو ورکړ بیایې ومنله،درې واړه ډېر خوښ شولو په مینه مو خپلې چارې مخته وړلې خو!!
دلته هلک جېب ته لاس کړ دستمال یې راووېست سترګوته یې ونیو،اوښکې یې پاکې کړې،ما ورته وویل ولې ؟هغه وویل خو اوس یوه اوونۍ وروسته موږ سره ببلېږو او په هغه دفتر کې زموږ کاري موده پای ته رسېږي او وایي چې نور خپل فعالیت دلته بندوي کنه ،بیایې هم نور خلک نه نیول.
هغه راته وویل چې سالار اوتواب دواړوبه ماته ویل چې ستاوینه کمه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی موږ به وینه درکړو پر ېږده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ویل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهی،ایازه ستاسو دریشخندیم؟ خو اوس وایم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه یې کم ترکمه وینه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته یوڅه ډاډګېرنه وکړه.
زموږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ویل یې چې اوس څم اولږ کار لرم بیابه ګورو،ماورته وویل چې هېڅ فکر مه خرابوه ترڅوچې بله وظیفه پیداکوې،نودلته زما ترڅنګه راځه ساعت به موسره تېر ېږي،هغه راته وویل سمه ده انشاء الله .
درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره دتګ لپاره مې اماده ګي نیوله چې کوچني زوی مې موبایل په لاس،زماپه طرف رامنډې وهي په دې

وخت کې دموبایل زنګ قطع شو،ماته یې راکړ ویل یې چې چازنګ وهلی وو،له دې سره بیا زنګ راغی،کله چې مې وکوت نمبر د نورالله وو،ژرمې اوکې کړ،لـه دې سره له هغې طرفه راباندې اواز وکـړل شـو چـې ژر روغتـون تـه راشـه ،ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده،بلې خبرې ته یې پرې نه ښودم یواځې دومره یې وویل چې نورې خبرې بـه دلتـه پـه روغتـون کـې کـوو.ژر راشه،ادرس یې راکړ زه هم وارخطاشوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وویل چې زه ځم اویوعاجل کار راته پیداشو،له کوره ووتـم اوسـیده راښـودل شوي روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نور الله په چپرکټ په سرو وینوکې لژند پروت دی،اکسیجن ورته چالان دی اوهېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وویل چې اکسـیډنت یې کړی دی اووینه یې ډېره ضایع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وینه ورتـه پیداکړئ،ماورته وویل سمه ده،تشویش مه کوئ،هلۍ ژر کوئ زه ورتـه خپلـه وینه ورکوم، همداسې یې وکړل،وینه یې ورکړه دهغـه ملګـري چـې اوس لـه ماسره هم دوستان شوي وو،اوهمدې ښارته راغلي وو،فون مـې ورتـه وکړ،پـه درنګ ګړۍ کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطاول خوماورته وویـل چـې کومـه خبره نشته انشـاء الله چـې هرڅـه سـم دي نـور الله هـم روغ دی ډېرژوبـل ندی،یواځې سرېې مات دی او نور یې ضربه خوړلې ده،اوس به هرڅه سم شـي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې یې لاپټـې وې، اوبـه یې وغوښتې خوډاکټر وویل چې په دې وخت کې اوبه ورته ښې ندي،مـه یـې ورکوئ،وروسته یې ورکړئ،سالار وویل څه اوس ژر بېرته راځم اوله مـوږ روان شو،شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خونې ته را داخل شو،موږ ته یې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې موږ یې هم وڅښو له ده نه موږ ورتـه ډېـر

ضرورت لرو ،اخر موځومره اندېښــنه او وارخطــايي ورتــه کړېــده،ځودقیقې لاتېرې نه وې چې سترګې يې وغړولې ګوري چې زه ،سالار اوتــواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو،سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وګورئ کنه چې اخــر هــم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خــوژر يــې زماپــه لاس چــې دوينــې اخستوپه وخت کې، لږ په ينوشوی وو فکر شو،راباندې غږيې کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه.

تواب يې په سر ورته لاس کېښود ،پــه اوچــت اواز غږېــږه چــې تــاوان کــوي درته،سالار زماپه اوږه لاس کېښود،ورته يې وويل ته موږنه بلکــې ده ژغــورلی يې.

هلک حيران شو څه!! ده ژغــورلی يــم ؟هوتــا تــه نــه مــا اونــه تــواب وينــه درکړې،کومه وينه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وينه درکړېده، نــور الله ورته وويل، نوله ماسره خوستاسو دوينې ګروپ برابروو بيــانوده څنګــه وينــه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادوينې ګروپ څه دی؟

په دې وخت کې هغه ډاکټر چې زماوينه يې اخستې وه،راورسېداوله مــامخکې يې دوی ته وويل A+مثبت ای!!!.

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نــه وم تللــی ، هېــواد تــه پــه ۲۰۰۱م کــې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره ترې راکډه شوي وو،بیامې سترګې هم نــه وې ور اړولې،نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تــازه میــوه اوســبزي پلورلــه اومابښام نه وروسته به مې دانګلیسي اوکمپیوټر کورسونه ویل،کله به چې کوم دوست ښارته راغی اوپه کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښته نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ ترې هېڅ پوښتنه یــې مــه کــوئ ډېــر بدحال دی.

یوه ورځ می شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ،مخ یې راواړوه ،چــې ویــې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مــې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس ور اوږود کــړ، خو هغې دښي لاس پرځای،چپ لاس راوغزاوه،پلار یې راته وویــل: ښــي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو،حکومت او بهرنیــو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مــړه اوټپیان کړل،شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه،کــه څــه هــم دهغــه خبــرې راتــه ډېــرې زړه شینوونکې وې ،خوبیاهم یوڅه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر وو،راته یې وویل ښه نو مــوږ ځــو چــې بیــا مــوټر نــه پیداکېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خــوویې نــه منله، ویل یې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلــی دی،بیالــه مابښــام نــه

وروسته موبایل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بندیز لګولی دی،مـاهم ډېرکلـک نکړ،روان شو.
بله ورځ بیا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبایل مـې اوکـې کـړ، اواز د عامر وو،هغه زما ملګری او کلیوال وو،راته یې وویل: چې بېګاه امریکایـانوددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شـپه یـې طالبانوتـه ځای ورکړی وو او دده کره یې شپه تېره کړې وه،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لویه دروازه هم پرېوتې ده،دېوال مو هم یوڅه نړېدلی دی.
کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه،دکلي موټر کې سپور شوم پلارتـه مـې هم خبرورنکړ،ماښام تیاره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرڅه مې نه شول لیـدای ځکه رڼا نه وو، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېـره نـا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په لیـدو مې ډېر خوښ شو، کورته یې بوتللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروسـته مې ورته وویل : راځه چې یوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.
هلک رانېغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زیارت کلی ندی چـې تـا دمخـه لیدلی وو،اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي ګرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو،خوبیا ملک صیب په ضمانت را خوشې کړ.
دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وویل ای خدای دازموږ په هېوادکې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو،ترڅوبه مـوږ غلامـان یو،ترڅوبـه موپه خپلوکورونوکې وژني اوترڅوبه مودمرګ دملکـې پرځـای داسـورمخي ، انګرېزان روح اخلي؟
شپېه وروسته ډوډۍ اوچای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسوکې ګوتې ووهلې،تر غورواومجلس کولو وروسـته مـو شـپه جوړه کړه، ویده شولو، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېریخ وو، ببرته مې کمپله په سـر راکـش کـړه،

خوب وړی وم چې موبایل راپاڅولم،ګورم چې پلارمې زنګ وهلـی دی ،ځـواب مې ورکړ راته په قهر وو، ولې دشپې رانغلې، اوبیادې موبایل هم بند کـړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه سـم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکاپه کور بمونه اچولي دي زموږ دکـور دوازه هـم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپـلار تـر رخصـتولومې ورسـته زه اوعامر روان شو، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځـای تـه چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونـه نـه ښـکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ ایښې وای نوله بل سـره یې ښکارېده،عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي ،داخلـک څـه شـول؟هغه وویل تاسو څه شولئ،خودوی هـم ولاړ هـره ورځ دبمونوبـاران وي،محاصـرې وي،ټول ځوانان یې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانـه سـره یـې یوړل،زموږ دلته دایوټوټه ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نـه وای لیدلای،پـه همدې خبروکې زموږ کورته ورسېدو ګورم چې په ریښتیاهم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلی دی، کلاته ننوتو،ولاړم دکوټې لورته یـو روزان(کوچنۍ کړکۍ) چې درنا لپاره موپرې ایښې وه ،خو اوس مو بنده کـړې وه خلاصه مې کړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور لـه املـه کوم دوه ګوتې ګرد پروت دی،چې له لرې پرې دمارانو،لړمـانو او ځنځوچاپونـه ښکاره کېدل،سوري کې مې بېرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو، مـوږ دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبیاورسره یـو وېـره وونکی ډزې وشوې، زه ووېرېدم ،خو عامر وویل بیابه دې خانه خرابودچامېنـه سپېره کړې وي. هغه راته وویل راځه درېدل ښه نـدي، دهغـوی کورتـه ولاړو چای یې راوړ ،لامو له غړپ نه ووکړی چې کشر ورور یې رامنډه کړه ،غـږ یـې کړ: لالا مړی یې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته بېرته له خفګـان پـه ډکـه

ځهره راغی ، مالاترې نه ووپوښتي چې هغه وویل ګل میر اکا یې وژلی هغه بېچاره یوسړی وو، یواځې یو کوچنی ځوی یې په کور کې وو، چې هغه هم ۸کلن وو،سهار وختي به غره ته ولاړ اودسوخت لپاره به یې ،برړې،سپېرکي او ګنډېري راوړل،جنازه موماسپښین خاوروته وسپارله،بېرته دراګرځېدوپه حال کې وو،چې څوکوچنیو د هدیرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ویل یې امریکایان راغلي او دګل میر اکادکور خواته یې موټر درولی دی، څونفره ورغللو چې ورننوتلو نو څو کسان وو چې ورنږدې شولو،دټوپکو خولې یې زموږ په طرف کړې په انګرېزي یې وویل ودرېږئ ،که څوک په انګلیسي پوهېږي نو رامخکې شئ،عامر ماته وویل ته خوپوهېږې ورشه چې څه وایي،زه ور روان شوم ،خواته چې یې ورغلم راته یې وویل،داوژل شوی شخص څوک زامن لري؟ماورته وویل ظالمانو کاش چې دهغه له وژلو دمخه مویوځل داپوښتنه کړې وای چې څوک لري اوکنه،بدبختو هغه یواځې یوکوچنی ځوی لري او بس،په دې وخت کې دګل میر اکا ښځه چې خپل ځوی نه یې لاسونه تاوکړي وو،له کوره راووته،خبرې یې کولې،په سر یې خاورې بادولې، زماترڅنګ امریکایي پرې اواز وکړ اوپه انګرېزي یې ورته وویل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ویل که هغه تروریست دی.

ارمان

په دې درد بېدلي هېواد کې يې له درد او غم څخه ډکې شېبې او سړې تودې ،لوړې ژورې،لوړې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونیانوته يې د موسی پشان ځواب ووایه.
له لومړي ټولګي يې زده کړې پیل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې يې لاره تر سره کړ،غوښتل يې چې تر زده کړو وروسته یوه پیاوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره يې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله. دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې يې د ژوند یوبل لوی ارمان او دهیلو غوټۍ ګل شوه او داهیله يې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضایت ونه شو خو بیا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور اوپلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته يې لبیک ووایه او دفهیم په نامه له یوه ځوان سره يې خپل ژوند دتل لپاره شریک کړ.
وختونه تېرېدل د ناجیې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته يې یوزوی ورکړه په کور کې يې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس يې نو خوښي لا پسې زیاته شوه.
یوه ورځ ناجیې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فیصل د شیدو ورکولو چوشک يې په خپل کور کې پرېښی و،داچې ماشوم ته يې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترڅو بازارته ولاړه شي او یو شیرچوشک ورته راوړي،همداسې يې وکړل زوی يې خپلې مور ته وسپاره او خپله يې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه

له لاسه ونیوله او په شهرنوکي د فاینسټ سوپرمارکېټ په لـور روانـه شـوه، فاینسټ هغه پلورنځی دی چی اکثریت مشتریان ،پېربدونکي او ورتلونکي يې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.
ناجیه کومه بهرنی یا غربی نجلی نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې دې پلـورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نـو يـې سـترګې ګرځـول پیـل کـړل د پلورونکو اجنانسو نندارە يې کوله اودهغوی دبیو پوښتنې يې کولې دوی لاپـه پېرلو بوختې وې چې ناڅاپـه يـې ترشـاه ديـوه وېرونکـی درز اواز واورېـد. دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکي په فاینســټ ســوپرمارکېټ ترســره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د ښـو شـېبو مخکنـی لـه خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشــتناک او وېروونکــي مــاحول بــدل شو،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو تنو،د بدن نـورو غړو،ټپیــانو او وینــو ونیوله او یو سور رنګ يې ورکړ او فضا په ګرد،دوړو اوداور په لوګي پټـه شــوه هېڅ نه ښکارېدل په ښو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو،هره خوا له لرې او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه راورســېدل او په پېښه کې شهیدان اوټپیان شوی جســدونه يــې روغتونونوتــه انتقــالول،د شهیدانو اوتبیانو وارثینوته دپېښې ساحی ته دورتللو اجازه نه ورکــول کېــده.
کله چې ناجیې او حفیظي ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې يې د مور ورته تشــویش پیداشو ،پرېکړه يې وکړه چې ګرځنده مبایل ته يې زنګ ووهي خوکله چې يې هڅه وکړه بریالی نشوه ،نور يې هم تشویش ډېر شو ،څو دفه يې بیا هڅه وکړه خو نتیجه يې ورنکړه، بیايې د کوچني زوی فیصل په غلې کولــو او مخچلولــو پیل وکړ اوس نو دناجیې او حفیظي لپاره انتظار کول هم ورته سټړی کــوونکي برېښېدل او شېبه په شېبه يې قهر او غوصه ورته زیاتېده، د (فیصل) نیا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوی وی او ماشومه به ورنه هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې يې تمه قطع شوه نو يې دکورنی نورو غړو سره

تماس ونیو خو تر دې دمه لا ددوی دکورنۍ څوک خبر نه چې په شهرنوکې انتحاري حمله شوي او یاهم ناجیه او حفیظه فایسنټ ته تللې دي.
په همدې وخت کې یې ټلوېزیون ته فکر شو چې د عاجل خبر تر سرلیک لاندې د ټلوېزیون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېر بېري ،ورسره جوخت ویاند پر سکرین را ښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه یې لیدونکیو ته ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاینسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجیې او حفیظې مورګانې او دکورنۍ غړي لاپه همدې کشمکش کې وي او دهغوی د پیداکولو لپاره یې پلانونه طرحه کول چې دناجیې مورته په یوه ډیجیټل نمر زنګ راغی مخې سره یې اوکې کړ،څوثانیې یې غوږ ته نیولی و ،خوپرته له دې چې څه ووایي مبایل یې له لاسه پرېوته دکورنۍ غړیو چې ټولې ښځینه وې ،داچې د جمعې ورځ وه نو نارینه څوک یو اوڅوک بلې خوا وتلي و، ښځې راغلی د ناجیې له موره راتاوې شوې او د خیر خیر چیغې یې وهلې کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان یې اخوا دیخوا منډې پیل کړې،خو د ناجیې عمه چې یوه زروړه او هوښیاره ښځه وه په ارام زړه یې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنګ چاوهلی و،هغې ورته وویل له روغتون څخه زنګ و،نوموړ باید روغتون ته ولاړې شو،ځوانې نجونې یې په کور کې پرېښودې او د ناجیې مور او عمه د کابل څلورسوه بیستریز روغتون ته ولاړې،هلته یې هغه ټول ټپیان چې دهمدې پېښې له امله ورته راغلي وکتل خو نه ناجیه اونه هم حفیظه پکې ولیدل شوه،وروسته د روغتون دمسؤولینو لخوا هغه ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جسدونه ساتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونوکې سکه او متره نه وه پاتې خو بیا یې هم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه سپینې ټوټې پورته کولی ،خو دخپلې لور او وربرې جسد یې پیدا نکړ، د وتلو په وخت کې د

ناجيې مور دوروستي جسد له مخ څخه د پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډاروونکې چيغه وکړه چې په ځمکه را پربوته او په لوغړېدا شوه، د ناجيې عمه ژر خپله وربندار باندې ور پربوته کښې يې نوله هغې فکر کاوه چې لــه جســد څخه وېرېدلې، خوکله چې يې په جسد فکر شو ګوري چې تور ويښتان يې په تېر داسې را خواره پراته دی چې اوس يې د وينو له امله سور رنګ خپل کــړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجيه وه.

له دې سره د ناجيې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مــرال يــې لــه لاســه ورنکړ،ددې جسد ترڅنګ دبل پروت جسد مخ يې هم لوڅ کړ اوس نو دناجيې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفيظې و اوهغه هم شهيده شوې وه ، مخې سره يې د مړي رسميآت په روغتون کې خلاص کــړل ، کورنۍ ته يې فون وکړ او له پېښې يې خبر کړل.

کله چې جسدونه په روغتون کې د مــړو وينځونکــو لخــوا لمبــول شــوي و د حفيظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ويستل شــوي،داچې پېښــه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ يې د بنګړيو اونورو شــيانو پوښــتنه ونکــړه ،مګــر د تدفين او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ پــه روغتــون کــې لــه ناجيې او حفيظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکې شول ،هغوی پــه ځــواب کــې وويل :تاسو ونه ليدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه يــو چــې چېرې ورڅخه پرېوتي دي،يوه مړي وينځونکي وويل چې ددې يوې نجلۍ لاس مو دبلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راووېست ،نوپه داسې حال کــې يــې بنګــړي اونــور شــيآن چېــرې پــه لاســونوکې پــاتې کېــږي.

هغې وويل ناجيه په منځه دوه نيمې شوې وه او نس يې شلېدلی و او د حفيظی د بدن غړي څه دپېښې په ځای کې پاتې و اويو لاس يې د ناجيې په خېټه کې ننوتی و.

ناجيې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته يوړ اوهغه دمه يې په هديره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنۍ زوی فيصل) چې اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور يې څوک او چېرې ده.

زمالیکونه

نن له غرمې راپه دېخوا راباندې الهام کېده،نه پوهېدم دڅه به وو،دشعر خونه وو،ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېږمه،یوڅه خومې باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست به مې په یاد شوی وي،یابه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چې په کور کې به مور،پلار خویندو وروڼواویاهم دوړو مور یادکړی یم،خیر هرڅه چې وو، یو وخت مې فکر شو ،ګورم لاسونه مې چاپېر دي او د کمپیوټرمخې ته ایښی کیبور لکه دارمونیې دتنیوپشان زور کوي او ټکهاری یې پورته کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یوه توره لیکه په تېزی سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاته به یې لیکي،خوکېدای شي کوم ملګري یا ملګرې ته دمینې کوم لیک وي،څه به پکې لیکي، څنګه یې لیکي،ولې یې لیکي ،څنګه به یې ورته استوي،بیاهم پوه نه شوم چې همداسې به وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښتې، او وریورې نښتې وې،خوخط ښه په بېړه پرې مزل کاوه داسې لکه دشپې په ناوخته کې چې پرسړک هېڅ رش او بیر وبار نه وي ، اوپه کلي کې کوم چاته کوم مشکل پیداشوی وي،یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي ،موټر سړک ته راووځي اوښه دزړه له اخلاصه مزل کوي،داسې یې منډې وهلې،خودتعجب ځای دادی چې دابه څه وي،څه به پرې لیکل کېږي ،چاته به لیکل کېږي،اوڅوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومره خوبه پوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې دڅه لپاره لیکم، ګوتومې دکیبورډ پرمخ خالونه لمس کول چې ،ترڅنګ ایښی موبایل مې په لړزه شواوښکلې نغمه پکې وغږېده چې زه یې له واره متوجه کړم،له هلوسره مې

واوربدل،(زماخطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه يې په خيال وساته ،چې ورک يې نکړې).
اوهواسراره ته يې، دانو هغه څوک وو چې کېدای شي دازما دګوتو هسې به دهمده لپاره وې، او دته به يې څه ليکل، کله چې مورږ واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپيوټروو اونه هم بله الکترونيکي وسيله وه ، چې ليک يا پيغام يې استولی يا رسولی وای،نو مورږ به يو بل ته په کاغذ ليکل کول او کله چې به مووليدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل،که څه هم مورږ په يوه کلي کې اوسېدو،خودومره ديوبل په زړونوکې ننوتي وو، چې هغه وخت کوم چې مورږ به له يوبل نه بېل شو،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موپه کاغذخپلې خبرې يوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اويا هم په لاره روان يو،په هغه وخت کې مورږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بياهم مورږ دواړه په خپلو او يودبل په ليک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.
دهغه له دې سندرې سره مې ورته وويل چې هغه ليکونه خومې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل ليک ليکه،هغه په ټيليفون کې حيران شو،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس درته په يادشم او درته فون دې وکړم،ماوويل(لکه باران مې په زړګي را وربدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې يادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتيا سره اسرار نه وربده ، څه څه راغلم !؟
چېرې راغلم؟
له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پيداکړو او چېرې يې؟
:ته وګوره چې نمبردکوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبردافغانستان وو،ولې چې کود يې ۰۰۹۳وواو سيمکارت يې هم اتصالات وو،نور هم حيران شوم،هلکه داخودافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس يې وخندل ،ښه داپربږده دارته وايه چې زه درشم اوکه ته راځې؟

نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې یې،ښه سمه ده دخدای پامان!
اهو داپرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایـه،نړدې وه چــې لــه پر یشانی نــه مــې زړه وچوي،ســر رابانــدې وګرځېده،پــه ټنــډه مــې خولــه راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مــې ورتــه راغله،له ځانسره مې وویل ښه نــو تــه ده ســاده تــه وګوره،خلــک همداســې کوي؟،تاخوبه لږ صبرکړی وو،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پــروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاســه ایښــی کمپــوټر همداســې نــږدې وه چــې لانــدې پر یــوځي،چې ددروازې ټــک شــو ځــواب مــې ورنکړ،دروازه راخلاصه شوه، ګورم چې اسرار له خندانه شین دی اوداخــل تــه راغی،ای خدای دې انصاف درکړي،پېژانده خومې نه خو لــه خنــدااوحرکاتویې پوه شوم چې همدی دی،هغه اوس ډېر غټ شوی وو،هغه پخــوانی اســرار نــه وو،ای !زه به هم غټ شوی یم کنه! ماته خو خپل ځان نه معلومېږي ځومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېدای شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲لسوکلونوله خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده ،خوله یوبل څخه مو هېڅ خبرنه لاره،اوپه همدې ورځوکې افغانســتان تــه راغلــی وو،پــه رښتیاهم چې زړه په زړه آینه وي .

کوچنۍ ناوې

په خپله به یې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه،پرهغې یې اواز وکړ ونجلــۍ! پاڅېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنیوهلکانوته چای تیارکړه چې ښوونځي تــه به ځي.
نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ،ستوماني یې وو ېسته ،غاښــونه یــې ســره وچیچــل ،اوږده ســاه یــې واخسته،ســترګې یــې ومښــلې پــه ځــای کــې کېناسته،خوب یې لا په سترګوکې وو،سربه یې کله یوخوا اوکله بل خواته کوږ شو،لکه ټېکې(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لــړل شــوي غــنم خــوړلي وي،لاس یې وغزاوه،ټکری یې راواخست په اوږدوخــوجړو وېښــتانویې ښــور کړ،وېښته هم خدای دېته ورکړي وو،سم یوه ګېډۍ وو،یوځل یې په ناسته هــم شخي وو ېسته او پورته شوه،څوشېبې وروسته بیــا کــوټې تــه ننوتــه،لمونځی (جای نماز) یې را واخست لمونځ یې وکړ،بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه،تورچای جوش یې له تناره په داسې حال کې راوو ېست چې سمه نیمه پسې په تنورکې ورکه شوه،په بېړه یې کوچنیو ورونوته چای تیار کړ،هغوی یې له خوبه راویښ کړل،مخ اولاسونه یې ورته پرې مینځل،په دســترخوان یــې را ټول کړل،هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل،دې دکور پاتې کارونه پیل کړل،په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې! دې ورتــه آآآ نارې کړې،خوهغې یې اواز وانه وربېده،بیایې شورماشور جوړ کړ،خــدای دې تــا تور مخې ،کنداسه په ماروچیچل کې،داپه تاخه تور مرګ ولګېده،چې غــږ نــه راته کوې؟ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم،که مې ستاځای هم دمــور څنګ نکړاودهغې تورې هدیرې بندیوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي،نوم یې ډېرخوږ وو خو پخپله ډېره ترخــه وه،پســې راغللــه لــه ځانســره

غور بدله،دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان ،لېونۍ لور يې زېږولې ده،نجلۍ ته راورسېده اوپه کمڅیوکې یې ورته ګوتې بنـدې کړې،داسـې حـد تـه یـې ووهله،چې یو دوه یې ترې هېر کړل،نور یې ورته یوځل بیاپه سپکو سپورو پیل وکړ،ته وګوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنګ ورکومه،هغـه خلـک دې هم،خدای ووهي،ویل یـې چـې درېیمـه،ورځ بیـا راځي،خـو همداسـې ورک شول،که داځل راغلل،لـه سـترې مشـې دمخـه سـتا مردارمخـې دسـتمال ورکوم،نوره دې په دې کور کې نـه شـم زغملی،نجلـۍ راغللـه پښـوته یـې پرېوته،نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې،هیله کوم هغـه کونډتـه مې مه ورکوه،زه له هغه سره واده نه شم کولای،دهغه خو مشره لور واده شـوې ده ،په کور کې اولادونه یې هم له ما مشران اوهمزولي دي، پام کوه چې داکـار ونکړې،کنه زه به مړه شم.

میرې یې په کړس وخندل،ورته یې وویل زه خو غواړم همدا ،اوس دې په یونه یوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروسته هغه خلک راغلـل چـې یوځـل دمخـه هـم دزرلښـتې غوښتوته په مرکه راغلي وو،اوس ددې پلارهم په کور کې وو،خودهغه شـتون ددې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې دهغه په ذهن کې یې نوې ښـځې داسـې زهر پیچکاري کړي وو،چې پلار یې هم اوس دهغې له شتون نه په نـه شـتون خوښ وو،نفرت به یې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسـته راغلیـو خلکو بیادښېښۍ خبره یاده کړه، میره یې چې له ښځوسره ناسته وه،خاوندیې ورپسې راغی اوحال یې ورسره شریک کړ،هغې هـم پـه مکرجنـه لهجـه لـه سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته یې مخ واړاوه،که څـه هـم چـې زرلښـته کوچنۍ اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره یې دلـور پرځـای ده خـو زه هـم سیاسره یم،اونه غواړم چې چې خدای مکړه سباکومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لور لرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خـووایي

چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نوموړ په دې ریشته خوښ یو،دستمال یې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېرخفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځویې له ډوډۍ او اوبوڅکه ونکړه.
څو اوونۍ وروسته یې واده هم تیار شو،کوچنۍ زرلښته دمیرې لخواد وهلو او ډېرولوپرمټ ډولۍ کې کېښول شوه،هغې به چې خپل دوه کوچني اوبې موره ورونه په چیغو ولیدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړونه به یې غېږه تاوه کړه،ډېرې چیغې به یې ورسره وکړې،مګر میرې به یې بیاله مټ نه ونیوله،ورته به یې وویل،چې هم ځان شرموې او هم موږ،څوځله ډولۍ ته له پورته کېدو اوښکته کېدو وروسته یې نجلۍ روانه کړه،خودهغې چیغې لاپسې لوړېدې،دلته یې ورونوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور نارې یې وهلي،دلارې تر نیمایي پورې دزرلښتې چیغې ورو ورو کمېدې اوبلاخره ورکې شوې،لاره نږې اته دقیقې وه،سپین ږیری زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل ،ښځې راټولې شوې،ترڅو ناوې له ډولۍ راکوزه کړي،ښه راغلاست اودنوي کور مبارکي ورته ووایي،کله چې یې له ډولۍ نه شال اوچت کړ،ګوري چې ناوې په ډولۍ کې نسکوره پرته ده، اوپه رښتیا یې هم دمیرې ژمنې حقیقت موندلی وواودتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ویده شوې وه.
نوټ: ټېکه یوډول مرغۍ ده چې دغنمو دکر په وخت کې راپیداکېږي.

پلټنه

زه يې منيجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې ووېشلې،هر يوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وويل : څه ته دخپـل کـور شـاوخوا تـه کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا کور لـه دې ځايـه ډېـر لـرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اوبيا کورته ځې، ډېـره درباندې نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.

ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکيو حـال واخلم ،ترڅو له کومې امنيتي يا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هريوه تـه مې بايد زنګ وهلی وای،همداسې مې وکړل،د لېست له مخې دهريوه لـه نـوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله پېژندنه راسره وه، د ټو تنـو حـال اخسـتلو وروسته مې عابدې ته زنګ وواهه.

کله چې يې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وويل: څـه دې وکړل؟

هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.

څه!!؟؟ داڅه وايې ستا همکارانوخو هريوه دوه او درې فـورمې کـار کـړی دی اوته ايله اوس ورسېدې؟

ـ ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پيل کړه، شله شله (ګوډه ګـوډه) مـه کېږه کارونه دې په چټکتيا سره وکړه چې بيا درباندې ناوخته کېـږي، لـه دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټيټ اواز راکړ،ماهم فون قطع کړ.

ماذيګر ټولو خپلې فورمې را وړې،دفتر کې يې وسپارلې او هريو خپـل کورتـه ولاړ.

د ماښام شپږ بجې وې چې عابدې زنګ راته وواهه:

ـ صیب ! زما کار خلاص شو څنګه وکړم،اواز یې سم راته ښکاره نشو، ترڅواب ویلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه،ته خو ښه یې ایا کومه ستونزه خونــه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.

ـ نه نه! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې یم .

ـ ښه سمه ده ځه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فــورمې به راته وسپارې.

ـ ښه سمه ده صیب همداسې کوم.

فون یې قطع کړ،ماهم د نورو کار کوونکیو د فورمو په چک کولو پیل وکړ،ســبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کار کوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کــاري ځایونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړي،هغې په رښتیا سره خپل کارونه په پوره صداقت او رېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشویو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره یې داده چې هر سر وې کوونکی باید مــاذیګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوماپه هغې باور لاره چــې پــه صداقت کار کوي.

نن یې بیا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت یو نیم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنګ یې راته وواهه،مخکې له دې چې هغه څه ووایې زه پــرې ور مخکــې شوم،که کار دې خلاص وي اوکنه کورته دې ولاړه شه ،هغې هم یواځې د ښــه په ویلو سره بسنه وکړه او فون یې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکیوسره حسابي وکړه هریوه ته مې خپله حق الزحمــه ورکــړه او پــه خپلــه مخــه ولاړل،۱۱ بجــې شــوې خوعابــده لاهــم نــه را معلومېده،همکارانو نه مې یې پوښتنه وکړه، پروین راته وویل:

ـ صیب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کــوم ناروغــه ده اوس مــې ورسره خبرې وکړې ویل یې لاره کې یم او درځم.

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل،یوولس نیمې بجې وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه ګورم عابده ستړې او ستومانه داخل ته را ننوتله،سلام یې ادا کړ ،خو په څېره کې یې یو ډول مایوسي برېښېده، خبرې یې پیل کړې:

ـ صیب وبخښې ماویل نن خو هسې هم کار نشته نوومې ویل چې په قراره به ولاړه شم او بل داچې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته راتللو اوپه کار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زماځنګ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښود ورته متوجه شوم چې په کیڼ لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ اوپه همدې کیڼ لاس یې فورمې له بیک څخه را وویستې ، زما مخې ته یې کېښودې اوخپله په څوکۍ کېناستله.

پرته له دې چې فورمې یې چک کړم حساب مې یې وکړ پیسې مې ورکړې.

ـ واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسلیک وکړه.

نجلۍ راغله قلم مې ورکړ لاسلیک یې هم په کیڼ لاس وکړ او پیسې یې پرته له شمېرلو بیک کې کېښودې.

ورته ومې ویل : عابدې! پیسې دې وشمېره او ولې په کیڼ لاس لاسلیک کوې ټوکه مې ورسره وکړه ایا ته ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورې؟

ټنده یې تروه شوه هو صیب همداسې ده زه ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورم.

خبره مې یې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خوپه همدې وخت دعابدې لخوا ددستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې دهغې ښي لاس په مړوند کې نشته.

له دې سره مې په زړه کې یوه ترخه څړیکه وشوه ،په سترګومې تیاره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچایو پیاله مې له لاسه پریوته.

خپله دتېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وویل: شله شله مه کېږه دهغې په خبروکې ټکنۍ کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او مایوسي هريو مې پــه څــو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزوکې تېر شول.

ډېر نا ارامه شوم،نه پوهېدم څنګه ورڅخه بخښنه وغواړم او قناعــت ورکــړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه يو لاس نلري،هغــې غوښــتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته يې ودرېدم ورتــه ومــې ویل:

ایا امکان لري چې ما وبخښې؟

په داسې حال کې چې قدم يې پورته کاوه په څټ يې را وکتل ولې تاخه کــړي چې له ما يې بخښنه غواړې؟

ماورته وويل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهۍ او ناخبرۍ کــې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلوليت دغه دوه دقيقې مخکــې پوه شوم.

له سترګو يې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صيب هيله کــوم خــدای مووبخښــه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې يې پسې داسې وغزولې:

که زه يې باک وګڼم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داســې خبروســره مــخ کېږم ،که په کور کې وي،که په لاره،که په مــوټر کــې ،کــه پــه دفتــر او نــورو ځايونوکې چې څوک کوم معيوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کــوم چــې ماته وايي دومره ډېره زور بېرم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژونــد ســره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه يې باک نه ګڼم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبېه شبېه باران پــه ســپين مــخ روانــې او ښــکته ګريوان ته يې توېدې راته وويل:

خوکاش زما دښې لاس پرځای کینې لاس نه وای،هلته به مې فکر کړی وای چې یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي،همدا یې وویل او روانه شوه.

بې پایلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو،داچې زه دشپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو،په همدې خاطر سهار ټـول رانـه را تـاو ول ، د مور څنگ ته مې ناست وم،لامې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نـه وو چـې پـه جېب کې مې موبایل وشرنگېد،دزنگ له راتللو سره مې مور راتـه راوکتل،پـه ترخه موسکا یې وویل:

زویه!یوخوستاملگري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپسـې زنگونه سرکړل، موبایل یې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزگار دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وویل، مورې!کېدای شـي کوم بل څوک وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملگری ندی څکه دهغوی ټولـو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونـا اشـنا ده، موبایـل یـې راکړ،ماشومانوته مې وویل غلي شي، چې اواز واورم، زنگ ډېـر اوږد شـو، نـور دبندېدوپه حا ل کې وو چې د تائید تنۍ مې کېکاږله، زمـا عـادت دی چـې زه چاته زنگ ووهم اوکه بل څوک راته زنگ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کـوم،ډېری خلـک دي چـې دفـون کولـو پـه وخـت کـې (هلـو،بلې،اورې) اویانوراصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له هغې خوا مې ډېرتیـت ،کمـزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري یې خبرې کولې، څواب مې ورکړ زنگ تا وهلی دی باید چې ته څان راوپېژني،کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبـرې هم نه وې کړې،لکه د لارورکي پشان مې اخـوا دیخواکتـل،خودا ښـه ووچـې

خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم له حویلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی .

نجلۍ وویل چالاکي مه کوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې نه دی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې وویل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم یې راته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنګ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شوم،ای خدایه!دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایې؟بیابه مې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړې به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ یم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر یې راته وویل یوځل خو

دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځای يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟
ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم يې راته مريم وښود،ويلې يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګې زده کوونکې ده،پلار يې نظامي دنده لري .
ماله دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانوسره اوهمدارنګه په ډېرى ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپې اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې،سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبايل خبرې کوې او بې له کوم ضرورته يې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي،خوددې په خبروکې يوډول عجز،سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو،احساس يې راته دروند معلومېده.
هغې به ماته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په يو افغاني ټلويزيون کې يې ديوژورنالېست نوم راته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی،ماورته وويل شايد همداسې به وي.
دڅه وخت په تېر بدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېريولوشی چې مې ورک کړی وي.
دنجلۍ لخوادراکړيو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پيل کړې،زما زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو،هېڅ ارام نه راته،ماويل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.
اخر داشو چې هېڅ پايلې ته ونه رسېدم اوهېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.

یوه ورځ موخبرې کولې چې زمایوملګری مــې وســره یادکړ،دهغــه دنــوم لــه یادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنــې؟ ورته مې وویل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې مادهغې ورور ښودلی دی نه کــوم بــل څوک،نــویې راتــه وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورږ پېژنــې او زمورکــوم نــژدې خپلــوان یې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبــل هېرکــړو، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور،پلار،وروریه اونور څوک ندلي لیدلي خوکــه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته مې وویل ځکه چې زه یو ژورنالیست یــم، اوپه هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچــې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبر یږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زماورتــه مــې وویل سمه ده ښغمه شه.

اوس زه دومره له مریم سره بلد شوی یم چې که چېرې دیوښکلي څیــز مثــال راوړم نو دا پکې نالیدلي یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زماپشــان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خــو د پښــتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله مو قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ یې راته وویل: داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخــه بــولم او هــېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درتــه ووایم،پــه زړه مــې دډار ساړه راننوتل،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخودا تل داسې په قراره خبــرې کوي چې هېڅ نه اوربدل کېږي ،خبره یې زیاته کړه ، اوهغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړي یواځې یوه خبره مې درته صحبح نده کړې نــورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نــه نو درته وایم یې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده ووایه څه دي.

هغه داچې زمانوم مریم ندی!!!

سر مې راباندې وچورلېده،په فکــر مــې بــوج راغــی،د اوربــدوزغم مــې نــه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شوم هغې راباندې نارې کولې خو زه چپ وم،په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مــې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

بېرته یې راغبرګه کړه هیله کوم،جهانه!ګوره اول مې درته وویل چې غوصه بــه نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم،ته خوغوږ شه چــې څــه درتــه وایم،ماوویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخواستالپاره جهان دتل لپاره مړ شو،خوهغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ،ورته مې وویل چې ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاراته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هــم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره مې فون درباندې بندکړ،قهر مې شېبه پــه شــېبه زیاتېــده، ځانتــه مــې هــم قهــرجن شوم،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مــریم څخــه هــېڅ خبــره پټــه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر مې بــدلون پیــل کړ،پــه خپلوټولوباورونو بې باوره کېدم،دزړه دګرمایش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن مې پــه دفترکــې هــم کــار خوندرانکړ،هرڅــه مــې پــه خپــل ځــای پرېښودل،اطاق تــه ولاړم ګــروپ (برق)مــې مــړ کــړ،اوږود وغزېــدم،هرڅول اندېښنې مې مېلمنې شوې،له ځان سره مې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې مــې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تالــه ماسره داسې وکړل؟

زماپه شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه دمهر پشان ټاپه شــوی وو،یوځــل مې سر ته څنډ ورکړ،نه نه هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تــر هرچــا ډېر ګران یم.

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بیابه مې هم زړه نه صبرېده،دربیمه ورځ یې مسکال راکړ،ماهم هسې بهانه غوښته،ژر مې ورته فون وکړ،له هلوسره یې په کړس وخندل،خونن خنداد پنځومیاشتومخالفه اوبل شان وه،حیران یې کړم،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه اوورنه خفه وښایم،غوسه شوم ورته،غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې یې.

په خورامینه یې راغبرګه کړه،زماړوندعاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه،ولې چې زه مریم نه بلکې مراد یم!!

مېلمنه کوچۍ

دسهار تر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شــوم،دکلالویه دروازه مــې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بیایې اواز وکړ دروازه بېرته لــه هغــې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته یــې کړې،مــاهم لــه خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترایۍ ښکته شوم،میدانی ته پــه رسېدومې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخې مې ووېسته،ښې طرف ته په تاوېدومې سترګې لــړ وروړانــدې دتــورې لــویې کیږدۍ ځنګ ته داور په سکروټو ولګېدې،چې داور دپوکولوپه وخت کې سرې سپرغۍ دهواپه لور پورتــه کېږي،خــوداچې اورتــه چــاپوکی ورکــړ هغــه نــه معلومېده.

څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچیانی کمیس وخوځېد،نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شــوی،ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووایم دې نظارې ډېرخوندراکړ.

له سړکه پورې وتم،لاندې له شنو اوبوډکه ویالې بهېده،موسم هم دژمې وواوبه یخې وې خو ځوانې هم ښه وې،اودس مې وکړ راپورته شوم دسړک پــه غــاړه غاړه مسجدته ولاړم لمونځ موپه جمعــې ســره اداکړ،چــې راوګرځېدو،کورتــه ولاړم،قرانکریم مې راواخست،تلاوت مې پیل کړ،څوایته مــې لانــه وو تــلاوت کړې چې دسړک په سر دموټر دټایر کریکو مې فکر بدل کړ،دخیر اواز مې لــه خولې ووت،له دې سره مې قران کریم بنداودبالښت پرسرمې پرېښــود،بیرون ووتم ،ترڅومعلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږترڅنګ سړک خــونړی وو ډېــر ځوانان او سپین ږیري یې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس ځکه ډېــر پــه دې مطمین نه وم چې بیابه هم موټر ځوک وهلي وي ځکه سهار وختي وو اوپه دې

وخت کې څوک په سړک ډېر اوړي را اوړي نه،بیا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته یو ډول دروند زوګ راغی یوڅه وارخطاشوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطاښکار ېدل ،له رسېدوسره مې دسړک په غاړه د اوبو په (زي)سترګې ولګېدې،چې سوری سوری پروت دی ،لږ ور اخوادسړک په منځ کې وینې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر راپاتې نه شو ژر مې له بختیارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختیار وویل ولا ډېربدکارو شو،زه خویې ډېر خفه کړم کریم ماما ډېرښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو،ورته مې وویل ولې کریم ماما موټر وهلی ؟

ـ نه هغه بېچاره خو ګرځېدای هم نه شي نوپه سړک څه کوي.

ـ ښه نوبیاڅه شوي حل راته وایه؟

ـ دکریم ماما لور کوتره نه وه؟

ـ هو لیدلې مې ده ایا هغه موټروهلي؟

ـ نه هغه یې نده وهلې.

ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووایه کنه ته خوسم بېړا یې،ژر ووایه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وینې اولته داوبو زی حتماً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.

اغامحمدزما اودده کش وګیر ولید رامخته شو راته یې وویل یاره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوې داخوپه رښتیالېونی دی ،ماوویل ښه نوته راته ووایه چې څه وشول؟

هغه وویل دکریم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې یوه پېغله لور وه، وزیره یې بلله،هغه بله ورځ یې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک

نه تېرېده چې موټر ووهله،ته صبروکړه چې څنګه به وي،خوارکۍ یــې ډېــره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراویوه پښه یــې مــات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خیر راشــي،کریم مامــا ډېــر ورپسې ژاړي: وایي نن ترټولو له وخته پاڅېدلې وه،اوهغه لپاره یې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغۍ رایادې شوې چــې مــلا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

د مینې انځور

هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نورى ښکلې مجسمې میناتوري کولې،هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورګرمې له ځانه جوړ کړى و.خوکله چې به مې په ګوګل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم په کوم اخبار،مجله اویا هم په بازار کې له انځور پلورونکي سره د پاکستان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابه مې نا لیدلې سترګوته نېغه ودرېده.ددې خبرې ځو دلیلونه دي چې ولې به مې په خپل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پ ِمخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همداسې ده.

یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مستعده او رنسانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم له خبرو معلومیده چې خوښېږي یې دسیاست ملګرې و اوسي ،هماغه شان زیرکه او چالاکې غږېده.

دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پ ِټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښکلې ښکارېده او داچې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمه اباده،دبیضوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو وېښتانو،جګې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایل غنمي رنګ لرونکې به وي.

کله چې به یې په خبروکې لنډه سکته کوله ،په ځو خبرو پسې به یې هیله ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټوستېټ ده.

هره ورځ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې،خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ویل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اویاهم دکوم بل قوم وای ،لکه دپښتنوپشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.

خوپه هغه متل مې باور راغی چې وایي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،یوه ورځ مې و غوښتل چې ویې ګورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره بېخي څنګ په څنګ و اوبله تر ټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.

مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړیکه ونیوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دایې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته پښتنه ټولنه کې ژوند کوو، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زیات حاکم دي ،زموږ اړیکه یواځې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې دکورنۍ څوتنه پوهېدل چې هغه له ماسره دفون پرلیکه تماس لري، خوبیاً هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو لخوا د دل او تکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړۍ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور کې،کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً تیته خونه کې کېناستم خو داخونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چای مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې ،چې یو وخت کوربه دڅه کار لپاره له خونې ووت،ماهم ځان له مبایل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځینه غږ مې د سلام اواز واوریده،همداچې سر مې پورته کړ ګومر چې یوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ

دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسې را معلومیده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پېژندلې.
داخومې حتی په ذهن کې هم ته راتلل چې دادې شمع وي ځکه شمعې ته په زهن کې زما دانځورګرۍ،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.
نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي ډول ټیټه ،لنډه او چیته پوزه،رنګړي او لنډ وښستان،نورو عادي نجونوته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب ګلداره کالي او یو کوچنۍ پړونۍ یې په سر و،د نجلۍ ټیپ اوټاپ ،انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و،په سرکې خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره ګانوسره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماڅه پېژني چې دومره کلکه سترمشي یې راسره وکړه،دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.
فکر واخستم،سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه ښارل خبرې یې راسره وغزولې،خو ما بیا هم ددې دپېژندلو څرک لګاوه،مګر په ټولو هڅو او فکر کولوسره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم،زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پېژندله اوپه همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي،شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرګ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم!! نوره ووتله.

رنګین دسترخوان

دوهمه روژه وه،مرکز کابل ته په وظیفه راغلم،که پته یې نکړم په وظیفه راتلل مې هیڅ نه خوښېږي،ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسونو چې تړل شوی یم،دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو،څلور مبایله راسره وو،هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه،هله دوه نوي ایمیلونه را استول شوي دلوستلولپاره یې پر ېښ کړه،هله داوکړه اوهله هغه وکړه.
نور نو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه،چې زړه یې غواړي پرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو ،ونو او سردرودیدنونه وکړي،او نور داسارت له ژوندڅخه ازادي ترلاسه کړي،خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چې مړ شم.
نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړېوه کـه څنګه،یوه ورځ روژه ماتي ته څلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم،له پنځو ورځو راهیسې چې راغلی وم په لومړي ځل خپل کورته تللم،اوننۍروزه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نوروورغړیو ترڅنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم،نژدې څلولاري ته ووتم،له یوه ټکسي چلوونکي سره مې تر میوندجادې خبره وکړه،ماښآم نژدې و،ښارکې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروژه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي،مادکور لپاره یوڅه سودا هم راونیوله ،نور نو له ښآره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشحاله وم ،چې هسې مې له ځانسره خندل، خوکورته درسېدو تلوسه هم ترهرڅه زیاته وه،درنو لوستونکیو په ژوندکې له مور سره په یوه کاسه ډوډۍ دومره خوند راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

نور نو کورته لا ره بیخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنیوهلکـانومې سـترګې ولګېدې، دواړوخړې او خبرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېر بـدو کې وم چې دیوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګـري تـه مخ راواړو،ورته یې وویل راځه،یاره نن خو یو هوټـل کـې ښـه لوکسـه ډوډۍ وخورو،داډېروخت مې داسې څه نـدي خـوړلي چـې لـږ مـې زړه پـرې ښـه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي،بل ملګري یې ورتـه وویـل نـه زه خوایم چې تېر شه ورنه،راځه یوغټ شین چای به راوغواړو چې دټولې ورځــې ستړیامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده سترې او له غمـه ډکـې خبـرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنګه کورته ورسـېدم،نور نواذانونـه هـم وشول، لوی دسترخوان له راز راز خوراکونو ډک وو،خوله مانه دمور څنـګ تـه ورتګ او خوشحالي هم هېره شوه،مورمې راته وویل: په تاڅه شوي جوړ راتـه نه ښکاري،نن لکه چې ډېر تږی شوی یې؟

ماته بیادواړه هلکان سترګوته ودرېدل،اوښکې مې روانې شوې،مورته مې ټوله کیسه وکړه،مورجانې مې زماسـر پـه خپـل غېـږ کـې ونیو،لـه سـترګو یـې اوښکولارې وکړې، دواړوښۀ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

د نجات فرشته

سهار دفتر ته یوڅه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مــدیر د ناوختــه ورتــګ علــت راڅخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافیکي ستونزو او لار بندیو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دلیل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د یو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خیــر پــه لاس کې نیولې څو کاغذونه یې راکړل، له کېناستلو ســره دکاغــذونو پــه لوســتلو شوم،پکې لیکلي و چې زه باید د دفتر دمشرتابه په امر په یوه پروګرام کــې د ترېنر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظیفه مې وه او بیا د لــوړو مقامــاتو لخوا امر شوی و،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک یې نه مني ،مــاهم پــه خلاصه تنده دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدیر راته کړه،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نیسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بیک کــې ځــای پــر ځــای کړ،ماسپښین دوه بجې وې چې له دفتره یې ټېلیفون راته وکړ: ویې ویل ســتا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پــرواز دی،پــه اطــاق کــې کېناستم هېچاته مې هم تللو په هکله څه ونه ویل،حتی خپلې کورنۍ ته هــم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه یې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورتــه لــه ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوایي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز وشــو،کله چــې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانګه مخکې له مخکې په جریــان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر و،هوایي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یــې دفتر ته یوړلم،له روغبړ او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه تــه وویل راځي چې د بازار خواته ووځو،هغوی هم را پورته شــول درې تنــه ســره لاړو،په بازار کې مې په ډېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره اطــاق پــه

کرایه ونیو،ملګرو تېنګار کاوه چې دهغوی په کور کې باید پاتې شم خو ما ونــه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهــه چــې مبایــل تــه مــې زنــګ راغی،ګورم چې سلګۍ ده،ټېلیفون مې اوکې کړ،فقط دومره مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم ،اوس ملګري راسره دي،وروسته خپله زنګ درته وهم ،فــون مې قطع کړ او جېب کې مې واچو،سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ،خــو هغې بار بار زنګونه وهل،اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخــت پــه ښــار کــې وګرځېدو،نور نو ملګری هم باید خپلو کورونو تــه تللــي وای او زه هــم اطــاق ته،خدای پاماني موسره وکړه،همدا چې له ملګرو بېل شــوم،فون مــې خــلا ص کړ،له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته راغی،اوکې مې کړ،غوښتل مې پــه جریان یې پوهه کړم،خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، پــه ژړا او ســلګیو یــې همدا یوه خبره راته کوله ،چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مــړه کېږي،تا ولې زه یواځې پرېښې یم،ولې رانه دومره لرې تللی یې؟هرڅه چې مې ورته وویل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی یم،خو چاته یې وایې،هېڅ یې نه منله ،ورته مې وویل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخــل شوم زنګ درته وهم،کله چې کېناستم زنګ مې ورته ووهه،د خبرې وخت مې ورنکړ،ور باندې مخکې شوم، ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه،ما بله هــېڅ لاره نه لرله ،پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کــې زه انتخــاب شوی وم، هغوی په دې مشورتي غونډه کړې وه نو په داسی حال کې څنګه ما انکار کولای شو؟هیله کوم ته باید زما په ستونزو اومجبوریتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په یوه ساه یې همدا راته ویل زما کندهار ندی خوښ هلتــه خلک مړه کېږی همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حیران وم څه وکــړم ،غوسه شوم ورته،خوهغې خپله خبره کوله،بیا مې ورته وویل ګوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږی ،که

چېرې ببرته بې له کوم دلیله ورشم ،باور لرم دنده به له لاسه ورکړم،خو هغې ویل هرڅه چې کېږی نن باید ځان کابل ته را ورسوې،ته که هرڅه ووایې ماتــه د منلو وړ نده.
هغې دومره ژړل چې نور یې ستونی بند او اواز یې خپ شو،تشویش مــې شــو ورته له ځانسره مې ویل په دې جلۍ څه چل ونه شــي،هېڅ نــه پوهېــدم څــه وکړم،د پریکړې چل هم رانه هېر و،که دفتر ته راتلم د دفتر لــه قــانون څخــه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکولــه او که نه راتللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چــې پــوه شوم نه یې مني ورته ومې ویل سمه ده سبا سهار ته درځم،خو هغه پــه خپلــه خبره هماغه شان ولاړه ه، ورته ومې ویل اوس که په موټر کې درځــم نــو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کــوي،اخر مــې پــه همــدې قناعــت ورکړ،ورته ومې ویل چې اوس نو ته غلې شه،یوڅه ارامه شوه،فون مې وربانډې قطع کړ،اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ویل دامې څه بد وکړل،اوس به دفتر کې څه وایم،که ببرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایــم اوکه نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پاڼ اوپړانګ تر مــنځ ایســار وم پــه همدې تشویشونو کې وم چې بیا مې مبایل ته زنګ راغی،ګورم چې له کورنــه دی ، اوس یې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه ووایم.
خیر ده ته خو چور منګر شوم،هېڅ مې ورته ونه ویل چې چېــرې یــم تنهــا د کورني حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مــې کړ،نــور نــو د شــپې ۸ بجــې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پیدا کړم،ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته بــه حتمــاً معلومــا ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وویل په دې وخت کې خو ټکــټ پلورنځۍ بندې وي اوکه خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې ســهاروختي وي دهغوی مسافرین پوره وي، راسره ولاړ په یو ځای کې مو ټکټ پیدا کړ،خولــه

خپل نرخ څخه یې ۲۰۰۰زره افغانۍ قېمته را باندې خرڅ کړ،پرواز هـم سـبا ۹ بجې و بیاهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوټل ته را غلو، له هوټلي څخـه مـې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزز وړاندې کړ، اطـاق مـې بېرتـه ورتـه تسـلیم کړ،تنها د یوې شپې کرایه مې ورکړه.

دشپې به هره شېبه سلګۍ زنګونه راته وهل او زما پوښتنه به یې کوله هغه پـه ما ډاډېده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکـاران راته حیران ول،هریوه به رانه پوښتنه کوله،خو ما ورته ویل هسې یوه سـتونزه راته پیدا شوه،لنډه دا چې رئیس راته وویل له همدې شېبې ستا دنده پـه دې دفتر کې پایته ورسېده، ماهم له منني کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بیـک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم، دشـپې مـې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بیاهم له دېره غمه زړه ته نـه کېده، یو عالم خفګانونه مې ملګري شول،ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وایم،که هغوی رانه دلیل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووایم چې د سلګۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وایي به چـې تـه اوس دهغې جلۍ لپاره دومره لویه قرباني ورکوي،خو داچې مـدیر مـې یوڅـه خپلوان و،ماښام یې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرګنـد کـړ ورته ومې ویل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لـرم نـور هـېڅ هـم نشـته ،هرڅنګه چې وي ماته دنده پیدا کړه، هغه د ځینـو خبـره واسـطه هـم ښـه وی،درې ورځې بېکاره ګرځېدو وروسته مې مدیر مشـرانو تـه پـه کـوم ډول قناعت ورکړی و او بیا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وګمارل شوم.

کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلګۍ ته مې له هوایي ډګر نه زنـګ وواهـه چې زه اوس په کابل کې یم،هغه ډېره خوشحاله شوه،راته ویې ویل که یوه ورځ نور نه وې راغلی یاخو درپسې مړه کېدم او یاهم درپسې درتللم،ما ورته ویـل ولې ته لېونۍ شوې یې؟ایا په دې دنیا کې یواځې زه مور زېږولی یم ایـا دا نـور

خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې،هغې را غبرګــه کــړه صابره ! ته چې هرڅه راته وایې ویې وایه ته حق لرې خو زه بغیر له تا وخت نه شم تېرولی،ته زما مرګ،ژوند،غم ،خفګان، خوښي،مینه محبت اوهرڅه یې نــه شم زغملی چې رانه لرې هم لرې اوسی،له زړه یې درته وایم تاسره ډېــره مینــه لرم،زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند،رنګ او وینه کې دومره ور ګډ شوی یم چې کــه له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کــوی او وایي چې چېرې یې،که زه بل ځای کې یم او دېته ووایم چې اطاق کې یم نــو سمدستي راته وایي چې دروغ وایې،زه حیران شم چې دانو څه خبره ده چــې زه په اطاق کې نه یم،هغه خو له ما څو کیلو مېتره لرې ده نو بیا څنګه داهرڅه امکان لري،مګر رښتیا هم چې زړه په زړه اینه وي،سلګۍ مــا دخپــل زړه پــه هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتیا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه بېلتون او هغه هېرول ماتــه هــم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي،ځکه چې زما دمینــې هغــه لــس چنده زیاته مینه راکوي او له هغې سره مینه کول زما په ژونــد کــې د مثبــت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لویو ستونزو را ووېستم ،سلګۍ ماته خــدای پاک د انسان په جامه کې یوه د نجــات فرشــته راکړه،یــو وخــت مــا دځینــو مجبوریتونو له امله ډېرې غلطې پر بکړې وکړې،خوهمدا سلګۍ وه چــې ماتــه یې د یوې صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې،هغې زما لاس نیوی وکــړ او د ابدي هلاکت کندې نه یې وژغــولم کومــه چــې مــا پــه لــوی لاس ځــان ور غورځاوه،هغې به ماته ویل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه ډېــر څــه یــاد کړي دي،زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د یوه ښوونځي په شکل استفاده کــوم ،نو هیله کوم زما پرمخ لکه د یوه ظالم،پلار یــا ورور پشــان د زده کــړو دغــه دروازه د تل لپاره مه تړه،پر برده چې زه پکې ډېر څه یاد کړم او د عبرت او پند

اخستو لپاره یې له نورو سره شریک کړم،هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي،خو څوځله په دې خاطر چې دا انجلۍ ما هېر اوخپلې زنده ګۍ،درسونو او کورنۍ اړیکو پاللو ته توجه وکړي،بدې خبرې مې ورته کوم،غوسه او جنګ مې ورسره وکړ،زما هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له خوندورې موسکا سره وي، بیا هم دا راته وایي زه پوهېږم ته دڅه لپاره دا کارونه کوې،خو یوه خبره مې په خلاصو غوږونو واوره، ته اوس زما دنیا او اخرت یې،ته زما په کالبوت کې یو سپېڅلی روح یې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح په وجود کې نه وي بیا خلک ورته مړ وایي او مړ په دنیا کې نه شي اوسېدای ،داچې زما نوم نور د ژوندیو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا یوه خبره بیا هم درته کوم چې :

ستا او زما منځ کې جدایي ګرانه خبره ده.

ګوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې،په غېږ کې وه په تازه کرل شویو ونو ګرځېدم ،ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و،په پسته او نازکه ژبه یې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.
زه هم ډېر ورته خوشحاله وم،رښتیاهم چې ماشومان ګلونه وي،له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده ،دپسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم،زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل ،زړه مې بده ګواهي راکړه،همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم،زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و،ګورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی،ورچټک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله،خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي،فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم،پوښتنه مې ترې وکړه،څه خبره ده او دوی څه غواړي؟
فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه،خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم ،پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې توره تفنګچه یې له زنګانه سره ځړېدله او یو لنډ دده د دریشي په رنګ ټوپ کې په لاسونوکې نیولی و،په فریدپه انګلیسي ژبه برچ وهل: زه تاته وایم چېرته دی ستا مشر ورور؟
نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه،ور غږ مې کړ،دایم ستاسو په منځ کې ،ووایۍ زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟

له دې سره فرید په ډاګ پاتې شو،ټول عسکر له مارا تاو شول،ښکته پورته یې راته کتل ددوی له منځه یو چې زما یو عکس ورسره و،ماته را نږدې شو،یوځل یې ماته وکتل او بیا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر مـنځ دومـره فرق و چې په عکس کې مې ږیره او بر یت نـه ول او اوس مـې ږیـره او بر یـت ول،بې له څه ویلو یې یو ډول سپین مساله یي ولچک راواچول،هغه داسی دي ځومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورځي او تنګېـږي،ددې حـالاتو پـه لیدو زما په غبږ کې کوچنۍ ولولې چیغې کړې،هغه فرید راځځـه واخسـته او امریکایانو ته یې عزرونه پیل کړل،خو هغـوی چېرتـه پـه سـینه کـې زړونـه لرل،لاسونه یې تر شا راوتړل ، سرته یې یوه توره خلته را واچوله،په یوه لحظه کې یو شور او چیغې جوړې شوې،هېچا کې مجال د څه ویلـو یـا حرکـت نـه و،روان یې کړم،څوقدمه یې بوتلم،بیایې ودرولم،کځوږه یې له سره راتـه لـرې کړه،راته ویې ویل که په کور کې چاسره ګورې او یـا څـه ویـل لـرې نـو درې دقیقې وخت لرې،بیا شاید دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول،خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مـې خبـرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول،پوهېدل چې یو خوا هـم نشـم تللای،اجازه یې راکړه،لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم پـه شـکل پـه تړلـو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواتـه سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو یې په مخونـو لارې جوړې کړې وې،ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالـت کـې پرتـه ده،هرځومره چې مې زړه کلک کړ،په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه،په چیغو مې وژړل،ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنـه مـې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه،خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونیولم،زمـوږ پـه کور کې تنها زما دکورنۍ غړي ول،نور هېچاته هم د ننوتـو اجـازه نـه ورکـول

کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکړې وای،مور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي،ای زویه! ستاخوبه چې چا په سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وې چوي لرې کړه لاس دې اویا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونیو نو ورته ویل به دې چې زړه مې تنګېږي لاس مې مه نیسه،نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشې،دوی تا چېرته وړی او ولې ووایه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وویل:نه مورې ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما له دوی سره دنده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېر اعتماد نشي ورباندې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه به ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش یې کاوه چې زما لاسونه پرانیزي ،هېڅ وس یې ونه رسېد،ژړا ،خبرې اوهرڅه رانه وهم اخستي و،خوکله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې یودم اواز را ووت اوباور دی که دا چیغه مې نه وای کړې نو همدا به مې د ژوند وروستی ثانیه وه،زړه به مې چاودلی و،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

یو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تیاره ښکارېدل،نه مې د چا اواز اورېده،نه مې څوک لیدل اونه هوا چلېده،داسې احساس مې کاوه لکه د شیشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ایا زه به یې په کومه ګناه دلته راوستی یم؟بیا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمینه برابره وه، په نهیلی حالت مې له ځانسره ښه ډېر وژړل،دومره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګیو بدل شول،یو وخت مې د چا دپښو ترپا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده،ددروازې د قلپک اواز مې هم واورېد،یو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کځوړه مې له سرنه لرې شوه، داچې یو دم

مې رڼا ولیده هېڅ مې سترګو کـار نــه کاوه،لاســونه مــې لا هماغســې تړلــي ول،مخکې ولاړې سرې امریکایی نجلۍ راته په انګلیســي وویــل: د ګونتنــامو زندان ته ښه راغلې،ددې له خــولې د ګوانتنــامو د کلمــې پــه اورېــدلو ســره وترهېدم،هغې امریکایۍ ډېرې خبرې وکړې خوزه ورته غلی وم،اخر مې ورنــه پوښتنه وکړه،کېدای شي راته ووایې چې زه مو په څه ګناه دلته راوستی یم؟ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست،داد غلطېدو خبره مې ځکه وکړه چې تاســوډېرو خت په افغانستان کې په غلطو راپورنو تکیه کوی،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد یې تر ګوانتنامو را رسوئ،هغې خپل ښي لاس زما تر زنــې لانــدې کــړ، زنګون کېښت راته کېناسته،خوله یې زما خولې ته دومره را نږدې کــړه چــې نږدې وراسره ټچ شي،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو یې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه داکار وکړم یــوه ډېــره درنــه ســپېړه مــې پــه مــخ ولګېده،چې له مخ او سترګو یې راته سپرغۍ والوځولې ،له دې سره مــې خبــز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما ښه او بد،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.
دايې هم ورباندې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت بايد ورڅخه دخوابدی او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتيا پېښه شي نو ځان بايد په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پښې ورلنډې کړي.
دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموريت په پوره لېوالتيا،رېښتينولی اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتيا آو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړنې اوکردارونه ليدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځای نه و نو دامې هم نه شوای منلی چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نومونړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتياهم نه کاوه.
داچې ماهم ځينې پوليسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ايډيالوژي،فن او مهارت څارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نومړی له خپل مسؤوليت څخه سوء استفاده وکړي اويا هم راته کومه ځواکمنه او ورڅخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بيا به ورڅخه دخلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلی شم اونه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

ځینې وخت به مې ورځخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي اوسر ورباندې نه خوږوي نو په تکرار ډول به مې ورځخه کولې خو دهغه په ځواب کې به له تېرو یاپخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخوانی خبرې به یې کولې،بیابه مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو سره ټانټې زویې،داشخص هم ترتا کم ندی،دذهن مبوري یې ډېره قوي ده،بیآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او په خپل کار کې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه ورباندې کاوه اونه یې هم دومره لوی مسؤولیت او دروند بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې له دې مخکې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور له غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې دخوب پر پلمه ملاست او خبرې یې راسره کولې،دخبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ،فکر مې وکړ په څه شي سوچ کوي، بیامې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخت اوږد شو،بې اختیاره مې ورباندې اوازونه وکړل،بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله ورباندې نه وي راغلې،خوژر مې خپل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه : که داسې وای نو مخکې له پېښې خویې راته له صحته شکایت کاوه،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشویش مې ورو ورو زیاتیده اخر سکوت له ثانیو دقیقوته ورسېد نور مې نو باید څه کړي وای یامې چاته خبر ورکړی وای اویامې پخپله کوم قدم پورته کړی وای،خوځنګه به مې ځوک له دې ماجراځخه خبر کړي وای،امکان یې هم نه،داوسېدو ځای یې هم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره یې له خولې اواز راووت : خبرې کوه اورمه یې!!

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه دربانــدې شــوي ایـآ ســتا صــحت خــو ښــه دی؟ مسلسل یې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه یې راکــول حیــران وم چــې ولــې داسې کوي،اخر مې ورته وویل داچې کوم څه درپېښ شوي هــم نــه دي،بلــه ستونزه هم نشته نوبیا دې ولې داسې کار وکړ؟

راغبرګه یې کړه : کله کله به اول نفر ستاپه هکله راته ویل چې ډېر محتــاط او زیرک یې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي اوکله کله له عمــل څخــه مخکــې عکس العمل ښیي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دی هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ویل چــې یومعلومــات دربانــدې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره ریښتیا ویلی او ایــا تــه پــه ربښتیا هم همداسې یې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوباید ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وویل چې ددې شخص په هکله زما انګېرنه او فکــر غلــط نــه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مــایې هــم اړولې ده ورته ومې ویل:

خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو،بیا یې وخندل او ځواب یې راکړ:

زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خــو داماپــآره ډېــره اړینه وه چې زه باید په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړې راته ویې وایي خو زه باید دخپل هنر په مرسته وربانډې پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې ربښتیاهم څه چې اول نفر ویلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېر ېږي اوزما خوهېڅ نه خوښېږي.

دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د یوه ماشوم پشان ســاتنه اوپاملرنــه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا یو شخصي عمل و چې لــومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زماپــه سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده یې هم له لاســه

ورکړه اوهغه ځای چې ده پکې د زده کړو بېړۍ چلوله له هغه ځای څخــه هــم بند کړای شو او تر یوې لویې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونیول شو،ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هــرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم لــه ځانســره مــې وویل : داهرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورســپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به وربانديې دا ورځ نــه راتلله،په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګاڼه،هڅه مې کوله چــې پــه یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای،بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کــې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر،دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېر بدل،لوړې ژورې مو په ژوند کې تلــې او راتلــې یــوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیــوال پــولیس وم اوبیامې په یوه څارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بنــدیز نه مګر هرځای څار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهــم او اول نفر خبر کړي،خو دریم نفر د لومړي نفر دخبرولــو ذمــه واري وکــړه مګــر ددوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنۍ اړیکــې یې خړې پړې شوې دي ،خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې اولــه په لنډو لنډوکې مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیــات مــې ورسره شریک کړل،په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خــو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ دټولــو پــه ژونــد بــده اغېــزه

وکړي،دامې هم ورتهوویل چې د روانې اوونۍ په اوږدوکې باید له ماسره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورڅخه جوړه شي ځکه اوس ځارګره شبکه ډېره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم اوټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.

داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد ته راستون شوم لا خپل ځای نه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفر و، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.

په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونۍ اوخپل سفر په هکله معلومات ورکړل،نه زما اونه ددوهم نفر لپاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغوی ځکه ډېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فون وکړې دخداې پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و،څه یې وویل چې بې اختیاره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخندل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتیاهم نه خاندې،او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاټه ځکه ماتاته ویلی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خندوم دادی اوس مې وخندولې،ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوځارنه هم پایته ورسېده.

سپین لاس

د ګرمۍ له زوره مې د ګرېوان تڼولې تڼۍ خلاصې کړې وې،په دېره کـې درانــه سیوري ته تنها ناست وم،یوډول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبــوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو،له دېرې سره څنګ په څنګ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او ګڼ بوټی ولاړو سرمې ورهســک کــړ ،څــه راتــه ښــکاره نــه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم،لږه شېبه غلــی وم خــو ځــان رانــه حرکت وکړ یوځه بیا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېګی چې بېخ یې نغــري تور کړی و او لویه ګېډه یې لرله سرته پورته کړ، پــه دې وخــت کــې یــې ازاد لستونی ان تر تخرګه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رګونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.
نجلۍ په خپله مخه ولاړه،له مــاهم ګرمــي هېــره شــوه یــواځې ددې ســپین مړوند،څنګل او مټ روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکــه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاګرد یاد کړي او هېڅ یې له یــاده نــه وځي.
ژېړی مازیګری شوخو ګرمي هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لــوري وخوځېدم،له سرکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کېږدۍ(خېمه) مې سترګې ولګېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلوندېه نجلۍ رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېر بــدم خو سترګې مې ورڅخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزي پــه یوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجــه دا خبرې واورېدې:

خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چـاره در وکړم.

همداسې يې د پاڼ په غاړه په لويو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هيلـه يـې داوه چې ګني راوبه يې نيسي خو کوچنۍ سېرلي به کله يوې اوکله بلې تيـرې تـه ټوپ کړل،ويې نه شو نيولی زما په اند نجلۍ يې ډېـره ازار کـړې وه هـېڅ يـې پر ښودو والا نه وله،ماته يې هم دې ننداري ډېر خوند راکاوه او ښه په زيرکـۍ سره مې څارله، په منډه کې يې ځمکې ته لاس ټيټ کـړ غوښـتل يـې تيـږه راواخلي او سېرلی وربان‌دې وولي، خو بخت يې ملتيا ونکړه لمن يې تر کلوشـې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پر ېوته،له خولې مې يو (اخ خی) ووتـل او ورمنډه مې کړه،زه او له کيږدۍ راوتي څونفره يوځای وروړسـيدو خـو پـه را اوچتولوکې زه پرې مخکې شوم.

بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ ببلې شوې وې،پـه سترګو مې ورته تياره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وينه وچه شوه هـېڅ ځواک يې نه لاره ترڅو نجلۍ راسره ونيسي مـاهم خپـل ټـول زور راټـول او استعمال کړ چې ايله مې دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورتـه او څلـور قدمه وړاندې را وړل شوي کټ کې يې واچوم،دنجلۍ په لسـتونوکې کار بـدلې ګانه زماپه کميس کې بنده شوه چې لستونی يې ورسره راټول او دنجلۍ لکه د زراغتې ماهي دخبټې پشان سپين لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغـه سپين لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې چې دا اوس ديـوې مـړې نجلـۍ لاس و.

د خپرونو لړ: ۱۰۵

د افغانستان ملي تحریک

www.melitahrik.com